

Р Е Ш Е Н И Е

№ 149

София, 18 септември 2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и първи юни, две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАЛЯ РУШАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ХРИСТИНА МИХОВА

БОНКА ЯНКОВА

при секретаря Мира Недева и с участието на прокурора от ВКП Стелияна Атанасова изслуша докладваното от съдия Янкова н. д № 490/2019 г.

Върховният касационен съд е трета инстанция по делото, образувано по протест и жалби, подадени срещу въззивно решение № 53 от 07.02.2019 г. постановено по ВНОХД № 24/2018 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд, както следва:

I.Протест на Апелативна специализирана прокуратура, с който са заявени и трите касационни основания по чл.348,ал.1 от НПК и се прави искане за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане на въззивната инстанция.

Нарушението по чл.348,ал.1,т.2 от НПК е мотивирано с допуснати от въззивния съд съществени процесуални нарушения във връзка с разкриването на обективната истина по делото и при формиране вътрешното убеждение на съда, довели до погрешни изводи за недоказаност на част от деянията и авторството им; едностранчиво и превратно тълкуване на доказателствата, подкрепено с доводи за непълноценна оценка на част от свидетелските показания и по-конкретно на свидетелите Х. Б., В. Г., В. С., И. П., П. М., И. И., И. В., Д. Н., Р. С., М. П., К. Л., на В. Б., Р. П., Д. Д., С. С., С. Г., С. Д. и К. С., на Е. Г., В. Ж. и Н. К.; с незаконосъобразния подход на съда да кредитира само част, а не в пълния им обем показанията на друга част от свидетелите по делото – С. М., Н. Н., И. И., Б. Д., А. К., приложен и към обясненията на подсъдимите Г. Г., М. П. и И. Ц., които също

незаконосъобразно били кредитирани частично. Твърди се, че при процесуално съобразен анализ на установеното от посочените гласни доказателствени средства и след дължимото им съпоставяне с резултатите от процесуално - следствените действия, по-конкретно с извършеното разпознаване, фактическите положения посочени в обвинителния акт биха се потвърдили, съответно биха обосנוвали отговорността на всички подсъдими, в рамките на първоначално формулираното обвинение, със следващите от това последици: осъждане на оправданите подсъдими Й.К., Г.Г., Е.М., М.А., М.Н., по обвинението им по чл.321,ал.3,т.2 във вр. с ал.2 от НК и подс.М.В. - по чл.339,ал.1 от НК; осъждане на частично оправданите подсъдими В.В., М.П., Б.Н., И.Ц., Д.Н., К.Т. по предявените им престъпни състави и квалифициращи признаци за целият период и всички елементи на ОПГ, а за Б.Н. и по чл.339а,ал.1 от НК, за подс.В.В. - по чл.116 от НК във вр. с чл.20, ал.3 от НК, за подс.М.Б. за това, че е извършил престъплението по чл.115,ал.1 от НК в изпълнение на решение на престъпната група, в съучастие с подс.В. и подбуден от него. Наведени са също възражения, че доказателствата, установяващи част от инкриминираните деяния или техни квалифициращи признаци, макар и косвени, не са получили адекватна оценка и че аналитичната дейност на въззивния съд е извършена в нарушение на практиката на ВКС, според която обвинението/присъдата „може да се крепи и само на косвени доказателства, стига те да са еднопосочни и да разкриват една и съща фактическа обстановка“ (л.23 от кас. дело).

Нарушението по чл.348,ал.1,т.1 от НПК е аргументирано обвързано с претендираното съществено нарушение на процесуалните правила, като се твърди, че с допускането му АСНС се е лишил от възможността да приложи правилно закона. Иначе казано, материалната незаконосъобразност на контролирания съдебен акт е съзряна в потвърждаването на оправдателните изводи на първата инстанция, респективно в неосъждането на подсъдимите изцяло, в параметрите на първоначално предявените им обвинения.

Нарушението по чл.348,ал.1,т.3 от НПК е изведено от претендираното неотчитане тежестта на извършените от В.В., М.П. и К.Т. престъпления, рефлектирала в погрешна преценка за намаляване на наложените им наказания, съответно от седем на пет години лишаване от свобода за подс.В., от осемнадесет на десет години лишаване от свобода за подс.П., включително и отмяната на чл.24 от НК и от три години и три месеца на три години лишаване от свобода за подс.Т.. По-конкретно, доводите са развити на плоскостта на заявеното подценяване високата степен на обществена опасност на извършените от тях

деяния, моралната им укоримост и значимостта на обществените последици от осъществяването на такъв вид престъпления. За подс.Д.Н. нарушението по чл.348,ал.1,т.3 от НПК е аргументирано с неправилно приложение на чл.66,ал.1 от НК като се настоява определеното му наказание от една година лишаване от свобода да бъде изтърпяно ефективно. С акцент главно върху дължимото отчитане на възпиращия и превантивния ефект на наложените наказания, които, както се твърди в протеста, в този им размер създавали реална опасност да се приемат за пример за „безнаказаност при извършени тежки умишлени престъпления“ се настоява същите да бъдат увеличени по размер, а за подс.Начков да се отмени приложението на чл.66,ал.1 от НК.

II. Жалби на подсъдимите, подадени лично и чрез упълномощените им защитници.

1. Жалба от адвокат Й.К. от САК - защитник на подсъдимия В.В., с доводи за допуснати нарушения на материалния и процесуален закон и явна несправедливост на наложените наказания. Основното оплакване е за нарушение в аналитичната дейност, довело и до неправилно приложение на закона с осъждането на подсъдимия. Чрез подробно възпроизвеждане съдържанието на доказателствени източници е изтъкнато, пренебрегнатото от съда очевидно тяхно противоречие, свързано със съществения въпрос за твърдяната липса на установени действия, покриващи конкретната ръководна роля на подс.В.. Основното искане, аргументирано с доводи за недоказаност на инкриминирана дейност и липса на съставомерно по чл.321,ал.3,т.1 във вр. с ал.1 от НК деяние, е на основание чл.24,ал.1,т.1 от НПК ВКС да оправдае изцяло подс. В.. Алтернативно се отправя искане за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав или намаляване на наложеното на подс.Василев наказание, с приложение на института на условното осъждане по чл.66,ал.1 от НК.

2. Жалба от адвокат Г.Г. от САК – защитник на подсъдимия И.Ц., с доводи за наличие и на трите касационни основания. Заявените съществени процесуални нарушения са свързани с формата и съдържанието на постановения въззивен съдебен акт – решение, вместо присъда и игнорираното от въззивния съд задължение да се произнесе по мярката за неотклонение. Твърдяните нарушения, допуснати от АСНС с неупражняване на правомощията по чл.336 от НПК и непроизнасяне по мярката за неотклонение, са аргументирани и с позоваване на съдебна практика на ВКС и ЕСПЧ. С доводи, изведени от основанието по чл.24,ал.1,т.6 от НПК и мотивите на контролирания съд да прекрати наказателното производство по отношение подс.Г.Г., е развито оплакване за допуснатото с осъждането на подс.Ц. съществено процесуално нарушение. Изтъква се, че Ц. нито е бил

подсъдим по делото, по което подс. Г. е бил осъден от Окръжен съд Перник - НОХД № 262/2009 г., нито е допустимо съдът да го осъди за действия, предмет на друго наказателно производство. Изложени са и възражения за липса на мотиви, допусната чрез пренебрегване и необсъждане на нито един от доводите на защитата, както и за постановления в противоречие с изискването на чл.303 от НПК извод на съда за доказаност на обвинението. Изтъква се, че осъждането почива само на предположения и в подкрепа на последното се предлага собствен прочит на относимите доказателствени източници – показанията на свидетелите Н.Н., И.И., А.К., анонимен свидетел №69, И.П., А.Н., Б.Д., Х.Б., С.М.. Конкретно за последния свидетел, недостоверността на показанията му се аргументира и с доводи за заинтересованост, пристрастност, богатото му съдебно минало и процесуалното му поведение, подробно описано на стр.9 от кас. жалба, л.159 от кас. дело. Твърди се, че съдът изцяло е пренебрегнал показания на свидетели, подкрепящи защитната теза, като изобщо не ги е ценил, а именно - Д.Н., В.М., И.И., Е.Г., И. В., К.Л., П.М., П.С., А.П., С.Р., М.П., К., Д. и Н., Д.Д., В.Ж., и на В. Б. и К. С.. Твърди се, че при правилния им анализ, съдът би достигнал до изводи за необективност в показанията на свидетелите, обосновали осъждането на подсъдимия Ц., респективно изводите му за доказаност на обвинението биха били разколебани, тъй като изброените свидетели, както е изтъкнато в жалбата: „въпреки познанството си с Ц. не сочат никакви данни за неговата престъпна дейтелност“. С позоваване на правната теория и съдебната практика е обосновано оплакването за отсъстващи в обвинителния акт юридически характеристики на престъпление по чл.321 от НК, каквито не са описани изобщо и липсвали и годни доказателства, доказващи това обвинение. Накрая се излагат и съображения за явна несправедливост на наложеното наказание, допусната чрез подценяване на смекчаващите обстоятелства, без последните да са конкретизирани в жалбата. Отправените искания са в алтернативност – ВКС да оправдае подс.Ц. на основание чл.24, ал.1, т.1 от НПК, респективно да отмени въззивното решение в частта, в която подсъдимият е осъден да заплати разноски по делото или да отмени въззивното решение и върне делото за ново разглеждане, или да се намали наложеното наказание като явно несправедливо.

3. Жалби от подсъдимия М.П., изготвени съответно лично от него и от неговите защитници – адв.М.Т. и адв.Т.Г., от САК. В подадените три касационни жалби, по идентични с поставените и във въззивните жалби съображения, са развити оплаквания на първо място от аналитичната дейност на контролирания съд. Посочени са конкретни доводи за необективност на депозираните от св.М. показания и за нарушение на правилата

за доказателствена оценка, допуснато от съда чрез произволното им кредитиране. В саморъчно изготвената от подс.П. жалба се отстоява категоричното му становище, подкрепено с цитирана съдебна практика, вкл. и на ЕСПЧ, за недопустимост на осъждането му базирано на оговор, конкретно в случая на показанията на истинския, според него, извършител на деянието - св.М., а освен това ползването на последния за свидетел от прокуратурата компрометирало върховенството на правовата държава. Изразено е становище, че нито един от важните въпроси по делото – кога, на кое място и за какви действия е дал съгласието си за участие в ОПГ, не е изяснен и доказан, съответно, счита, че са останали неясни характера и причините за обвинението му по чл.321 от НК. Искането е безалтернативно – отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане, при което да бъде оправдан. В изготвените от адв.Т. и адв.Г. жалби в обобщен вид се разгръщат сходните виждания на защитата по процесуалните и материалноправни пороци на въззивното решение, подкрепени с доводи за наличието и на трите касационни основания. Основното оплакване е за нарушение на принципните начала по чл.13 и чл.14 от НПК, допуснато от съда с пренебрегване на задължението му да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина, в резултат на което постановил основана на недопустимо предположение осъдителна присъда. Твърди се, че анализът на доказателствата е некачествен и при правилното му извършване съдът е следвало да приеме, че липсват годни доказателства, обосноваващи обвиненията срещу подс.П.. С коментар на съдържанието на показанията на св.Б. се твърди, че същият не доказва, а опровергава обвинението по чл.321 от НК. В идентичен смисъл е предложението за анализ и на показанията на С.С., И.В., И.И., А.Н., Д.И., Е.Г., И.П., К.Л., П.С., И.И., Д.Н., В.М., М.Д., Л.А., А.Н., Л.Д., В.Н., В.Д., анонимен свидетел № 69, както и служителите от полицията - Д.Д., Р.П. (в жалба, л.274-л.279 от кас.дело), а също и на П.М., А.П., К.С., М.П., Л.К., В.Г., В.Б., Д.Д., В.Ж. и Н.С. (в жалба, л.340 от кас. дело). Конкретно по отношение престъплението по чл.115, ал.1 от НК, се акцентира върху пълната дискредитираност на показанията на св.М. и същественото процесуално нарушение, допуснато от съда с тяхното възприемане. Доводите се аргументират с повтаряне на съображенията, изложени пред предходните инстанции, фокусирани основно върху оспорване годността на показанията на св.М. за обосноваване отговорността на подс.П. и от там значимостта на съдържанието им, безпочвено надценено от съдилищата. Настоява се, че показанията на св.М. е следвало да се „отсеят като недостовърни, поради явната заинтересованост на този свидетел“ (л.337 от кас.дело). С подробно развити съображения, в касационните жалби вниманието е

насочено и върху вътрешната противоречивост и нелогичност в показанията на М., както и противоречието им с установеното от обясненията на подс.Й.К. и показанията на свидетелите М.В., П.С., И.В., а според адв.Г. и с показанията на полицейските служители, относно вещите на Т.Н.-Х. и с извършените съдебно-медицинска експертизи, относно описания механизъм на прострелването, като се заявява и превратност при оценяване показанията на св.И.П. относно мотива за деянието.Твърди се, че противоречията в показанията на св.М. изцяло дискредитират достоверността им, поради което и като ги е възприел съдът е нарушил основни процесуални правила за оценъчна дейност на доказателствената съвкупност. Отново с коментар на показанията, депозирани от св.Б. и аргументи, изведени от сходството в почерка на извършените от св.М. убийства, предмет на приключило наказателно производство с постановена спрямо него, влязла в сила присъда, се формулира заключение за други фактически изводи относно авторството на извършеното убийството на Т. Н.-Х.. Словесно се поддържа и в трите жалби (л.212, л.271 и л.342 от кас.дело) оплакването за пълно пренебрегване от съдилищата и необсъждане на възражението, че престъплението по чл.115,ал.1 от НК е извършено не от подс.П., а от свидетеля М.. В жалбата на адв.Г. се акцентира и върху житейски необяснимите действия и личния мотив на основните свидетели – М. и Н., изцяло дискредитиращ годността им обективно да установят факти, като тезата е подкрепена и с цитирана съдебна практика – Р №309 от 23.07.2013 г. по н.д. № 980/13 г. на ВКС, III н.о. В процесуален аспект, незаконосъобразността в действията на въззивната инстанция се аргументира и с липса на отговор по направените пред нея възражения, по–конкретно с повърхностното им засягане, без да са задълбочено и детайлно обсъдени, от което е изведено и касационното основание по см. на чл.348,ал.3,т.2 от НПК- липса на мотиви. Обобщено защитата настоява за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на подс.П.. В жалбата на адв.Г. се изтъква явна несправедливост на наказанието, обусловена от противоречието му със степента на обществена опасност на деянието и деца и с целите на чл.36 от НК, а в жалбата на адв.Т., с изведени от продължителния срок на разследването аргументи се настоява, в условията на алтернативност, за определяне на наказанието при смекчените възможности, уредени в чл.55 от НК.

4.Жалба от адвокат В.Т. от САК – защитник на подсъдимия К.Т., в която се сочат всички касационни основания, а отправените искания са алтернативни - подс.Т. да бъде признат за невинен и оправдан или отмяна на присъдата и връщане на делото на първата

съдебна инстанция за отстраняване на допуснатите процесуални нарушения. По релевираните касационни основания са развити конкретни съображения. Първо, за нарушение на закона, допуснато с осъждането на подс.Т. за деяние, което не е извършил, вместо да бъде оправдан. На следващо място - за съществени процесуални нарушения, доводите за наличието на които са разгърнати на плоскостта на заявената немотивираност на съдебния акт по съставомерните елементи на престъплението по чл.321 от НК и по-конкретно липса на отговор на въпросите от кого, кога и по какъв начин подс.Т. е привлечен в организираната престъпна група. Развито е оплакване и за незаконосъобразна доказателствена дейност, аргументирано с допуснатото, в нарушение на чл.281,ал.8 от НПК кредитиране на прочетени по реда на чл.281,ал.4 от НПК показания на св.И.И., дадени от него на досъдебното производство, но отречени след прочитането им. Акцентирано е и върху опороченото вътрешно убеждение на съда, съзряно в непоследователното му отношение към процесуалното качество на С. М. и от тук към правното значение на неговите изявления, респективно неубедителното, според изложеното в жалбата, отричане наличието на „оговор“. Със заявеното нарушение на материалния закон и допуснатите съществени процесуални нарушения е обосновано наличието на третото касационно основание - явна несправедливост на наложеното наказание, изведена на плоскостта на претендираното пълно отсъствие на основания подс.Т. въобще да бъде наказан.

5. Жалби от подсъдимия Д.Н., изготвени от него и от неговите защитници – адвокати Е.Т. и Р.М., от АК-Перник. В лично изготвената от подс.Д.Н. жалба са маркирани оплаквания, разкриващи съдържателно касационно основание по чл.348,ал.1,т.1 от НПК - нарушение на закона, допуснато с осъждането му, вместо да бъде оправдан и съществени процесуални нарушения, допуснати с лишената от нужната задълбоченост оценка на показанията на св.М., св.Н. и св.Р.С., които се окачествяват като „недостатъчни“ да обосноват участието му в организираната престъпна група. Искането е за отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която да бъде оправдан. В обща касационна жалба, изготвена от адв. Е.Т. и адв.Р.М. се излагат съображения, които очертават позоваване на касационните основания по чл.348,ал.1,т.1 - т.3 от НПК. Акцентира се върху непоследователния и тенденциозен доказателствен анализ, извел на преден план погрешни фактически изводи, неправилно обусловили осъждане на подсъдимия Н.. Твърди се, че присъдата почива изцяло на предположения за авторство в инкриминираното по обвинителния акт деяние, а от своя страна обвинението почива на оскъдни и

противоречиви доказателства, като твърденията за доказателствения дефицит са онагледени с възпроизведени конкретни цитати от свидетелските показания на С.М. и Б.Д.. Твърди се също, че осъдителната присъда почива на негодни доказателства – неприобщените надлежно показания на подс.Г.Г., дадени от него в хода на досъдебното производство, на негодно писмено доказателствено средство – изготвен в нарушение на чл.171,ал.4 от НПК протокол за разпознаване, а в същото време са пренебрегнати показанията на свидетелите А.К., Х.Б., А.Н., С.С., И.В., Р.С. (депозирани и прочетени по реда на чл.281,ал.4 от НПК), В.Б., анонимен свидетел с № 69, за които се твърди, че оневиняват подсъдимия Н., в подкрепа на което са възпроизведени и отделни фрагменти от тях. При заявено отсъствие на основания въобще да бъде наказван, искането е безалтернативно – отмяна на въззивното решение и на основание чл.24,ал.1,т.1 от НПК, ВКС да признае подс.Н. за невинен по обвинението, по което е осъден, като се потвърди присъдата в оправдателната и част.

Срещу протеста, в срока по чл.351,ал.4 от НПК е постъпило възражение от адвокат П.Т. от САК, защитник на подс.М.А., с доводи за неоснователност на съображенията, с които се иска осъждането му. Молбата е въззивното решение, потвърждаващо оправдателната присъда на първата инстанция да бъде от своя страна оставено в сила като правилно и обосновано.

В съдебното заседание пред касационната инстанция представителят на ВКП поддържа подадения от Апелативната специализирана прокуратура протест в неговата цялост и по съображенията, обосновавали заявените касационни основания. Считайки същите за обстоятелствени и подробни, неизискващи подробно пледиране по същество, прокурорът маркира основните аспекти на касационния протест, относими към всяко едно от касационните основания, заявени в него: допуснатото с постановеното оправдаване – на изцяло оправданите подсъдими и по обстоятелствата, за които осъдените подсъдими са признати за невинни, неправилно приложение на материалния закон, което се аргументира с оплаквания, свързани с оспорване аналитичната дейност на контролираната инстанция, при извършването на която, както се сочи в протеста, е допуснато игнориране на съществени за доказване обвинителната теза доказателства. На второ място се акцентира върху заявената липса на мотиви, допусната с отказа на контролирания съд да вземе отношение по поставените пред него възражения, изложени във въззивния протест и на трето място се атакува справедливостта на въззивното решение, в изменителната и

редуцираща наказанията на осъдените подсъдими част. Формулираното искане е еднопосочно – за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебното заседание пред ВКС адв.Т.Г. и адв.М.Т., защитници на подс. М.П. поддържат основанията, заявени в подадените касационни жалби. В представена писмена защита доразвиват наведените доводи и в общо искане настояват за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

Подсъдимият и жалбоподател М. П., в лична защита изразява желание за връщане на делото за ново разглеждане на досъдебното производство за разкриване на истинския автор на убийството, въпреки че както сочи, самоличността му е известна. Поддържа всички доводи, изложени пред първата инстанция и моли касационния съд да ги вземе предвид. В упражненото право на последна дума подс.П. моли за внимателен прочит на делото и правилно приложение на закона.

В съдебно заседание, адв.Б., преупълномощена от адв.Г., защитник на подсъдимия И.Ц., по съображенията изложени в касационната жалба, моли същата да бъде уважена, а въззивното решение като неправилно и незаконосъобразно да се отмени, респективно делото да бъде върнато на друг състав за ново разглеждане.

Подсъдимият и жалбоподател И. Ц., в лична защита изразява желание за връщане на делото за ново разглеждане на въззивната инстанция. В идентичен смисъл е позицията му изразена в правото му на последна дума.

В съдебно заседание, адв.В.Т., защитник на подсъдимия К.Т., поддържа изцяло подадената касационна жалба, по изложените в нея доводи, разкриващи и трите касационни основания. Изтъква се отново липсата на мотиви по съставомерните по чл.321 от НК обстоятелства и конкретно – кога се е появило престъпното сдружение, кога се е формирал общия умисъл и кога се е присъединил към групата подсъдимия Т.. В обхвата на същото касационно основание по чл.348,ал.1,т. 2 от НПК се акцентира отново върху процесуалната недопустимост, лице, участващо в деянията, за които разказва да участва в процеса като свидетел, вместо като обвиняем/подсъдим. При ползваният от обвинението подход, според защитата, правомощията на прокурора да прецени кое лице да привлече като обвиняем, „ерозират“ правосъдието и в този смисъл поведението на държавното обвинение изисква санкция, а не толериране. Искането е в унисон с изразеното до тук от другите страни – за отмяна на въззивното решение, като инстанцията, на която защитата счита, че делото следва да се върне за ново разглеждане е първостепенния съд.

Подсъдимият и жалбоподател К. Т., редовно призован не се явява пред ВКС.

В съдебно заседание, адв.Р.М., защитник на подсъдимия Д. Н. поддържа изцяло подадената касационна жалба, по изложените в същата съображения и моли за цялостното и уважаване. Настоява за отмяна на решението, като в рамките на касационните правомощия се иска от настоящата инстанция да признае подсъдимия Н. за невинен и го оправдае изцяло по повдигнатото му обвинение.

Подсъдимият и жалбоподател Д. Н. в лична защита изразява позиция за невинност и моли да бъде оправдан. Идентична е позицията му и при упражненото право на последна дума.

В съдебно заседание, адв.Й.К., защитник на подсъдимия В. В. изразява становище за неоснователност на подадения протест и моли за оставянето му без уважение. Намира за неоснователно твърдението на държавното обвинение за неангажирани доказателства и неразпитани свидетели. В оправдателната му част, намира въззивното решение за правилно. В осъдителната - моли да бъде отменено, а подс.В. - оправдан. В различна от застъпената от останалите страни позиция и едновременно с това не поддържайки наведеното в изготвената касационна жалба искане за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав, счита, че липсват основания за връщане на делото на предходната съдебна инстанция, извеждайки аргументи от продължителния период на съдебния процес и възрастта на подс.Василев. В същият смисъл е позицията и на адв.К..

Подсъдимият и жалбоподател В. В. се присъединява към казаното от защитата си. В право на последна дума изразява желание да бъде оправдан.

В съдебно заседание, адв.Х.Х., защитник на подсъдимия Б.Н. застъпва позиция за неоснователност на протеста и моли да бъде оставен без уважение, в частта, касателна подзащитния му, в която е прекратено спрямо него наказателното производство по чл.24,ал.1,т.6 от НПК.

Подсъдимият Б. Н., в право на лична защита моли решението на въззивната инстанция да бъде оставено в сила. В право на последна дума моли за оправдателна присъда.

В съдебно заседание, адв.Ив.Н., защитник на подсъдимия Г. Г. пледира за оставяне на протеста без уважение. Счита, че макар и в значителен обем – 23 листа, касационният протест е без дължимото съдържание, като в същия не се сочат доводи, макар и формално да са записани текстове от НПК. На това основание моли касационния протест, като не отговарящ на изискванията на процесуалния закон да бъде оставен без уважение.

Подсъдимият Г. Г. в право на лична защита споделя становището на защитника си и изцяло се присъединява към казаното от него. В право на последна дума моли да бъде потвърдено решението на апелативния съд.

В съдебно заседание, адв.С.К., защитник на подсъдимия М. Н. моли касационният протест, като неоснователен, да бъде оставен без уважение. Сочи, че изброените формално в протеста свидетели, преценени по същество, не подкрепят обвинителната теза, като никой от тях не сочи Н. като извършител на каквото и да е престъпление. Изтъква, че протеста, в частта касателна подс.Н. е неясен и необоснован, като са използвани общи фрази, неподкрепени с доказателства и въз основа на посоченото моли въззивното решение да бъде оставено в сила.

Подсъдимият М. Н. в право на лична защита не прави изявление. В упражнено право на последна дума сочи, че не е виновен за нищо.

В съдебно заседание, адв.В.Б., защитник на подсъдимия Й. К. изразява положителна позиция към качеството на съдебните актове на двете предходни инстанции. Счита, че относно подс.К. са правилни и подробно аргументирани, поради което и следва да бъдат оставени в сила. Респективно, намира протеста за неоснователен и моли да бъде оставен без уважение. В представените писмени бележки развива маркираните в съдебното заседание съображения за правилността на съдебните актове по отношение подс.К., но и за порок на същите във връзка с осъждането на част от подсъдимите лица по делото.

Подсъдимият Й. К. в право на лична защита поддържа становището, изразено от защитника му. При предоставеното му право на последна дума моли да бъде потвърдено въззивното решение.

В съдебно заседание, адв.Ст.Д., защитник на подсъдимия Е. М. отправя искане за оставяне без уважение на подадения касационен протест, а решението на АСНС, като правилно и законосъобразно моли да бъде потвърдено в относимата за подзащитния му част. В идентичен смисъл е позицията и на адвокати К.Х. и Ал.Р., също защитници на подс.М..

Подсъдимият Е. М. в право на лична защита се присъединява изцяло към становището на защитниците си и поддържайки позиция за невинност моли въззивното решение на апелативния съд да бъде потвърдено. В същия смисъл е изявлението му и при упражненото право на последна дума.

В заседанието пред ВКС, адвокат П.Т., защитник на подсъдимия М. А. заема позиция за неоснователност на подадения протест и моли същия да бъде оставен без уважение. Със

сходни с доводите на адвокат Н. съображения за оскъдност в аргументацията към касационния протест, застъпва становище за несъответствието на същия с процесуалния стандарт.

Подсъдимият М. А. в право на лична защита се присъединява изцяло към становището на защитника си и моли за потвърждаване на решението. В идентична посока е изявлението му и при упражненото право на последна дума.

В съдебно заседание, адв.М.К., защитник на подсъдимата М. В. отправя молба за неуважаване на подадения касационен протест. Счита, че правилно апелативната инстанция е споделила изводите на първата, досежно оправдателния диспозитив на подс.В. и намира доводите в протеста за бланкетни. В същия смисъл изразява позиция и адв.К., като защитник на подс.М.В..

В лична защита подс.М.В. изразява съгласие с казаното от защитниците и. В предоставеното и право на последна дума желае решението да бъде потвърдено.

Върховният касационен съд, Първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните, провери атакуваното решение с оглед поддържаните отменителни основания и в пределите на правомощията по чл. 347 НПК, за да се произнесе съобрази следното:

1.С присъда от 11.05.2017 г. постановена по НОХД № 761/2014 г. СНС признал подсъдимия В. С. В. за виновен по обвинението му за извършено престъпление по 321,ал.3,т.1 във вр. с ал.1 във вр. с чл.2,ал.1 във вр. с чл.54 от НК и му наложил наказание от седем години лишаване от свобода, като на основание чл.304 от НПК го оправдал по повдигнатото обвинение да е ръководил организираната престъпна група съвместно с В.А., известен като „Р. К.“, в периода от началото на 2003 г. до убийството на А. на 12.10.2005 г., да е ръководил групата, съвместно с М.П. от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г., групата да е съществувала от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г., групата да е действала на територията на градовете Радомир и София, да си е поставяла за цел извършване на престъпления в чужбина, да си е поставяла за цел да върши престъпления по чл.159а от НК и чл.252,ал.1 от НК, както и в състава на престъпната група да са участвали лицата Г. Г., М. Н., Й. К., Е. М. и М. А..

С присъдата подсъдимия В. С. В. е признат за невинен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.116,ал.1,т.10 във вр. с чл.115,ал.1 вр. с чл.20,ал.3, вр. с ал.1 от НК.

С присъдата подсъдимия В. е признат за виновен и по обвинението му за извършено престъпление по чл.339,ал.1, във вр. с чл.54 от НК, за което му е наложено наказание от две години лишаване от свобода.

На основание чл.23,ал.1 от НК е определено едно общо, най-тежко наказание спрямо В. С. В. лишаване от свобода за срок от седем години, което е постановено за изтърпяване при първоначален строг режим, в затвор.

На основание чл.59,ал.1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият В. е бил задържан по настоящото дело, считано от 16.08.2013 г.

2.Със същата присъда подсъдимият М. Б. П. е признат за виновен по обвинението му за престъпление по 321,ал.3,т.1 и т. 2 във вр. с ал.2 във вр. с ал.1 във вр. с чл.2,ал.1, вр. с чл.54 от НК, за което му е наложено наказание от седем години лишаване от свобода, като е оправдан по повдигнатото обвинение да е ръководил групата, съвместно с В.В., от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г., групата да е съществувала от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г., същата да е била ръководена от В. В. за периода от неустановена дата в началото на 2003 г. до 12.10.2005 г., групата да е действала на територията на градовете Радомир и София, групата да си е поставяла за цел извършване на престъпления в чужбина, да си е поставяла за цел да върши престъпления по чл.159а от НК и по чл.252,ал.1 от НК, както и в нея да са участвали лицата Г. Г., М. Н., Й. К., Е. М. и М. А..

С присъдата, подсъдимият М. П. е признат за виновен и по обвинението му за извършено престъпление по чл.115,ал.1 от НК, за което му е наложено наказание от осемнадесет години лишаване от свобода, като е оправдан по повдигнатото обвинение по чл.116,ал.1,т.10 и чл.20,ал.2 във вр. с ал.1 от НК - да е извършил деянието в съучастие, като извършител с В. С. В. – последният действайки като подбудител, както и деянието да е извършено в изпълнение на решение на организирана престъпна група.

На основание чл.23,ал.1 от НК е определено едно общо, най-тежко наказание спрямо подс.П. - лишаване от свобода за срок от осемнадесет години, което е увеличено на основание чл.24 от НК с две години – на двадесет години лишаване от свобода, постановено за изтърпяване при първоначален строг режим, в затвор.

На основание чл. 59,ал. 1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият М. П. е бил задържан по настоящото дело, считано от 16.08.2013 г.

3.Със същата присъда подсъдимият Б. М. Н. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 321, ал.3,т.2 във вр с ал. 2, вр. с чл.2,ал.1 от НК, за което при условията на чл.55,ал.1,т.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от

две години, постановено за изтърпяване при първоначален строг режим, в затвор, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение да е участвал в групата за периода от 23.05.2007 г. до 16.08.2013 г., групата да е била ръководена от В. В. в периода от неустановена дата в началото на 2003 г. до 12.10.2005 г., групата да е съществувала от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г., да е действала на територията на градовете Радомир и София, групата да си е поставяла за цел извършване на престъпления в чужбина и такива по чл.159а от НК и по чл.252,ал.1 от НК, както и в нея да са участвали лицата Г.Г., М.Н., Й.К., Е.М. и М.А..

С присъдата подсъдимият Н. е признат за невинен и оправдан по обвинението му за извършено престъпление по чл.339а, ал.1 от НК

На основание чл.59,ал.1 от НК е приспаднало времето, през което подсъдимият Н. е бил задържан по настоящото дело, считано от 16.08.2013 г. до 7.04.2014 г.

4.С посочената присъда подсъдимият И. Ц. Ц. е признат за виновен за извършено престъпление по чл.321,ал.3,т.2 във вр. с ал.2 във вр. с чл.2,ал.1 от НК и във вр. с чл.54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години, постановено за изтърпяване при първоначален строг режим, в затвор, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение, да е участвал в ОПГ за периода от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г., групата да е съществувала от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г., да е била ръководена от В.В., в периода от неустановена дата в началото на 2003 г. до 12.10.2005 г., групата да е действала на територията на градовете Радомир и София, да си е поставяла за цел извършване на престъпления в чужбина, както и да си е поставяла за цел да върши престъпления по чл.159а и чл.252,ал.1 от НК и в нея да са участвали лицата Г.Г., М. Н., Й.К., Е.М. и М.А..

На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднало времето, през което подс.Ц. е бил задържан по настоящото дело, считано от 16.08.2013 г. до 03.02.2014 г.

5.С първоинстанционната присъда подсъдимият Й. И. К. е признат за невинен и на основание чл.304 от НПК е оправдан по обвинението му за извършено престъпление по чл.321,ал.3,т.2 във вр. с ал.2 от НК.

6.Със същата присъда подсъдимият Г. П. Г. е признат за невинен и на основание чл.304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.321, ал.3,т.2 във вр с ал.2 от НК.

7.С присъдата подсъдимият Д. И. Н. е признат за виновен в това да е извършил престъпление по чл.321,ал.3,т.2 във вр. с ал. 2 във вр с чл.2,ал.1 от НК, за което, при

условията на чл.55,ал.1,т.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, постановено за изтърпяване при първоначален общ режим, в затворническо общежитие от открит тип, като на основание чл.304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение относно това ОПГ да е съществувала от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г., да е била ръководена от В.В. за времето от неустановена дата в началото на 2003 г. до 12.10.2005 г., групата да е действала на територията на градовете Радомир и София, да си е поставяла за цел извършване на престъпления в чужбина, да си е поставяла за цел извършване на престъпления по чл.159а и чл.252,ал.1 от НК, както и в нея да са участвали лицата Г. Г., М.Н.,Й.К., Е.М. и М.А..

На основание чл. 59,ал.1 от НК е приспаднало времето, през което подс. Н. е бил задържан по настоящото дело, считано от 16.08.2013 г. до 15.10.2013 г., както и времето, през което е бил с мярка домашен арест, считано от 15.10.2013 г. до 02.01.2014 г.

8.С първоинстанционната присъда подсъдимият Е. Е. М. е признат за невинен и на основание чл.304 от НПК е оправдан по обвинението му за извършено престъпление по чл.321,ал.3,т.2 във вр. с ал.2 от НК.

9. Със същата присъда подсъдимият М. Г. А. е признат за невинен и на основание чл.304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 321,ал.3,т.2 във вр с ал.2 от НК.

10.С присъдата подсъдимият К. Б. Т. е признат за виновен в това да е извършил престъпление по чл.321,ал.3,т.2 във вр с ал.2 във вр. с чл.2,ал.1 от НК, за което, във вр. с чл.54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години и три месеца, постановено за изтърпяване при първоначален общ режим, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение в това, да е участвал в групата за периода от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г., същата да е съществувала от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г., да е била ръководена от В. С. В., в периода от неустановена дата в началото на 2003 г. до 12.10.2005 г., групата да е действала на територията на градовете Радомир и София, да си е поставяла за цел извършване на престъпления в чужбина, да си е поставяла за цел извършване на престъпления по чл.159а и по чл.252,ал.1 от НК и в нея да са участвали лицата Г. Г., М.Н.,Й.К., Е.М. и М.А..

На основание чл.59,ал.1 от НК е приспаднало времето, през което подс.Т. е бил задържан по настоящото дело, считано от 22.02.2014 г.

11.С присъдата подсъдимият М. Д. Н. е признат за невинен и на основание чл.304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.321,ал.3,т.2 във вр. с ал.2 от НК.

12. Със същата присъда подсъдимата М. И. В. е призната за невинна и на основание чл.304 от НПК е оправдана по повдигнатото и обвинение за извършено престъпление по чл.339,ал.1 от НК.

На основание чл.189,ал.3 от НПК подсъдимите В.В., М.П., Б.Н., И.Ц., Д.Н. и К.Т. са осъдени да заплатят в полза на държавата и по сметка на СНС направените по делото разноски в размер на по 1970,44 лв. за всеки един от тях.

С протестираното и обжалвано пред касационната инстанция решение № 53 от 07.02.2019 г., постановено по ВНОХД № 24/2018 г., Апелативният специализиран наказателен съд изменил присъдата на Специализирания наказателен съд от 11.05.2017 г., по НОХД № 761/2014 г. като:

- признал подсъдимите В. В., М. П., И. Ц., Д. Н. и К. Т. за невинни и ги оправдал по обвинението престъплението по чл.321,ал.3 от НК да е извършено при квалификацията признак „групата да е създадена с користна цел“; както и за това ОПГ да е била ръководена от В.В. в периода от 12.10.2005 г. до 23.09.2007 г., като отменил в тази част първоинстанционната присъда и оправдал подс.В. по обвинението му да е ръководил ОПГ за посочения период съвместно с Р.С..

- отменил присъдата в частта, в която подс. Б. Н. е бил признат за виновен да е извършил престъпление по чл.321,ал.3,т.2 във вр. с ал.2,във вр с чл.2,ал.1 от НК и му е било наложено наказание от две години лишаване от свобода при строг режим, като на основание чл.24,ал.1,т.6 от НК прекратил воденото срещу него наказателно производство.

- отменил присъдата в частта, в която подсъдимите Й. К. и Г. Г. били признати за невинни в извършването на престъпление по чл.321,ал.3,т.2 във вр. с ал.2,във вр с чл.2,ал.1 от НК, в периода от неустановена дата в началото на 2006 г. до месец май 2007 г. за подс.К. и в периода от неустановена дата през месец март 2007 г. до края на месец март 2008 г. за подс.Г., като на основание чл.24,ал.1,т.6 от НК прекратил в тази част воденото срещу тях наказателно производство.

- отменил присъдата, в частта, в която подсъдимите В. В., М. П., И. Ц., Д. Н. и К. Т. са признати за невинни и оправдани относно обстоятелството в ОПГ да е участвало лицето Г. П. Г., като ги признал за виновни по тази част на обвинението.

- намалил размера на определеното на В. В. наказание за престъплението по чл.321,ал.3,т.1 във вр с ал.1 от НК лишаване от свобода от седем години на пет години, както и размера на общоопределеното наказание – от седем на пет години, като изменил и определения за изтърпяване на наказанието режим от строг в общ.

- намалил размера на определеното на М. П. наказание за престъплението по чл.115,ал.1 от НК от осемнадесет години на десет години лишаване от свобода, както и размера на общоопределеното, на основание чл.23,ал.1 от НК наказание от осемнадесет на десет години лишаване от свобода, като отменил присъдата, в частта относно приложението на чл.24 от НК.

- изменил присъдата в частта, в която СНС определил първоначален строг режим за изтърпяване на наложеното на подсъдимия И. Ц. наказание лишаване от свобода, като на основание чл. 57,ал.1, т.3 от ЗИНЗС му определил общ режим.

- отменил присъдата в частта, в която по отношение подсъдимия Д. Н. е постановено наказанието му от една година лишаване от свобода да бъде изтърпяно ефективно, при общ режим, като на основание чл.66,ал.1 от НК отложил изтърпяването на посоченото наказание с изпитателен срок от четири години.

- намалил размера на определеното на К. Т. наказание от три години и три месеца на три години, при първоначален общ режим на изтърпяване.

- изменил присъдата в частта, касателна обвиненията по чл.339,ал.1 от НК на подс.В. и подс.В., относно местоизвършването на деянията, от с.Лилянци на с.Лялинци.

- отменил присъдата в частта, в която е бил определен вида на пенитенциарното заведение за изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода за всеки един от осъдените подсъдими – В.В.,М.П.,И.Ц. и К.Т..

- изменил присъдата в частта, относно разноските, като вместо възложените на подсъдимите В.В., М.П., И.Ц., Д.Н. и К.Т. в размер на по 1970,44 лв. за всеки един от тях ги осъдил както следва : подсъдимият В. да заплати в полза на държавата и по сметка на ГДНП - МВР сумата от 2266,69 лв. и 1304 лв. по сметка на СНС; подс.П. да заплати в полза на държавата и по сметка на ГДНП - МВР сумата от 1365,92 лв. и 1104 лв. по сметка на СНС; подс.Ц. да заплати в полза на държавата и по сметка на ГДНП - МВР сумата от 765 лв. и 49 лв. по сметка на СНС; подс.Н. да заплати в полза на държавата и по сметка на ГДНП - МВР сумата от 1114,05 лв. и 109 лв. по сметка на СНС и подс.Б. да заплати в полза на държавата и по сметка на ГДНП -МВР сумата от 1390,87 лв. и 199 лв. по сметка на СНС ;

- отменил присъдата в частта, в която подс.Б. Н. е бил осъден да заплати в полза на държавата и по сметка на СНС деловодните разноски в размер на 1970,44 лв;

Потвърдил присъдата в останалата част.

Осъдил, на основание чл.180,ал.3 от НПК подс.В. да заплати направените в хода на въззивното производство разноски в размер на 717,88 лв.

С оглед заявената позиция от адв.Н., защитник на подс.Г. и адв.Т., защитник на подс.А. за процесуална несъответност на протеста към изискванията на чл.351 от НПК, респективно невъзможността същия да предизвика годна касационна проверка е необходимо първо да се отговори на въпроса за неговата допустимост. Прочитът на касационният протест не обуславя съгласие с направените възражения от защитата. Вярно е, че избрания от държавното обвинение подход при изготвянето му, сведен до детайлно възпроизвеждане диспозитива на първоинстанционния акт, на което са посветени първите 15 страници от протеста, не може да бъде адмириран, защото обременява ненужно обема на сезирация документ за сметка на изискуема конкретика, но съдържанието на протеста стр.16 - стр.23, дава възможност за преценка, че се оспорва качеството на доказателствения анализ, доколкото се развиват оплаквания за игнориране на едни доказателства за сметка на други, превратност и изопаченост в оценъчна дейност и позволява извод, че се релевира касационно основание по чл.348,ал.1,т.2 от НПК, което е и цифрово посочено. Съображенията, аргументиращи несъгласието на държавното обвинение с оправдаването на част от подсъдимите, вместо да бъдат осъдени по предявените им обвинения и за неправилно оправдаване на осъдените за част от вменените им инкриминиращи обстоятелства предпоставя преценка за оплакване от материалната незаконосъобразност на въззивния съдебен акт - основание по чл.348,ал.1,т.1 от НПК - неправилно приложение на закона, което също е изрично заявено – л.24 от кас.дело. Изложените доводи за несправедливост на наложените наказания, очертават позоваване на третото касационно основание – по чл.348,ал.1,т.3 от НПК, което също е цифрово посочено. Ето защо, настоящият състав приема, че държавното обвинение е мотивирало недоволството си от атакувания съдебен акт и е изложило исканията си в степен, достатъчна за да отговори на поставения в чл.351,ал.1 от НПК стандарт, поради което и така подадения протест е годно основание да предизвика касационна проверка.

При така изложеното, настоящият състав на ВКС намира, че процесуалните документи - касационен протест и касационни жалби, атакуващи въззивното решение са подадени от надлежно легитимирани страни, с изискуемото по чл.351,ал.1 от НПК съдържание, в срок

и срещу акт, от категорията на посочените в чл.346,ал.1,т.1 от НПК попадащ в обхвата на касационния контрол. Тоест са допустими, но разгледани по същество настоящият състав ги намира за неоснователни.

I. ПО ДОВОДИТЕ ЗА ДОПУСНАТИ СЪЩЕСТВЕНИ ПРОЦЕСУАЛНИ НАРУШЕНИЯ.

Същите са изведени с приоритет пред другите две касационни основания, предвид на това, че евентуалното констатиране на основания по чл.348,ал.1,т.2 от НПК, обуславящи необходимост от отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане, би направило безпредметно разглеждането на доводите, относими към другите касационни основания по чл.348, ал.1,т.1 и т.3 от НПК.

Необходимо е в началото да се отбележи, че прочитът на сезиращите касационната инстанция протест и жалби, независимо от изрично посоченото, напр. в жалба от защитата на подс.П., че не се атакува необосноваността на въззивното решение, всъщност сочи, че немалка част от оплакванията на държавното обвинение и на жалбоподателите са свързани именно с недоволство от съдържанието на следващите от аналитичната съдебна дейност фактически изводи. На оспорване именно резултата от доказателствения анализ, не и на качеството му, насочва например едно от възраженията за недоказаност на обвинението по чл.115,ал.1 от НК, аргументирано с оспорено кредитиране на показанията на св.М., на когото съдът неправилно дал вяра(вж.стр.269 от кас.дело), макар и проследено през призмата на предложеното съдържание на други свидетелски показания. Принципно, въпросът дали да се доверят на съответните доказателствени средства или да ги отхвърлят, е изцяло в суверенната сфера на компетентност на инстанциите по фактите. Поради това и ВКС намира за необходимо предварително да уточни, че всички наведени в протеста и жалбите доводи свързани с недоволството от доказателствената дейност на контролираната инстанция са предмет на настоящата касационна проверка и подлежат на обсъждане и отговор, но само на плоскостта на заявената непълноценност в обсъждането на доказателствата, основно на гласните такива, през призмата на цялата доказателствена съвкупност и в аспекта на спазването на дължимите формални правила за тяхната индивидуална оценка – от гледна точка последователност, убедителност, логичност и вътрешна непротиворечивост.

След систематизиране на възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения, ведно с подкрепящата ги аргументация, се откриват повтарящи се, еднопосочни оплаквания, наведени в протеста на Апелативната специализирана

прокуратура и в жалбите на подсъдимите В.В., М.П., И.Ц., Д.Н. и К.Т., което позволява групирането им в следните насоки: I.Негодност на ползваната доказателствена съвкупност, което ограничило правата на страните, оправдани/осъдени на ненадлежна доказателствена база; II.Порок в аналитичната дейност на въззивния съд – превратен, изопачен и непълноценен анализ, извършен в нарушение на чл.107,ал.5 от НПК и като цяло довел до компрометиране разкриването на обективната истина; III.Липса на отговор на наведени възражения - липса на мотиви и IV.Нарушения в процесуалната дейност на въззивния съд, свързани с формата и съдържанието на постановения съдебен акт и изведени на тази плоскост аргументи за цялостната му порочност.

I.Относно нарушенията на процесуалните правила, свързани със заявената негодност на доказателствената основа. Възраженията в тази насока също следва да бъдат обсъдени с предимство, защото несъмнено въпросите за годността на доказателствените източници изискват обсъждане и решаване преди въпросите за тяхната достоверност. По-конкретно, оспорва се, на различни основания, възможността за ползване в изграждане на решаващите изводи на съдилищата показанията на свидетелите С.М., Н.Н.,И.П. и обясненията на подс.Г. Г..

1.Възраженията по отношение допустимостта на депозираните от основния свидетел по делото – С.М. показания са били поставяни на вниманието на предходните инстанции и са получили съответен отговор, съобразно степента на засягане на проблематиката - по-лаконично от първоинстанционният съд, направено едновременно с обсъждането за тяхната достоверност и по-обстойно, с оглед и изричните оплаквания във въззивните жалби, в контролираното решение. Пред въззивния съд, в допълнението към въззивната жалба, защитата на подс.Г. е поставила по идентичен с развития и в касационната жалба начин, оплакването свързано с допустимостта на С.М. да участва в процеса в качеството на свидетел, респективно депозираните от него показания да послужат като годна основа за осъждане на подсъдимите, аргументирано и с противоречивата позиция на обвинението за мястото на последния в инкриминираните събития (вж. кас. жалба и допълнение към въззивна жалба л.250, т. 2 от ВНОХД). На тези възражения, за разлика от първия съд, пред който посочения проблем не е бил застъпен от защитата в същата степен (вж.л.2843, т.9 от НОХД), въззивният съд е дал обстоен отговор (вж. л. 92 – л.93 от възз. решение, л. 1095- л.1096 от ВНОХД). Негодността на свидетелските показания на св.М., както междувпрочем и на св.Н., са разисквани и от защитата на подс.П. – адв. Г. и адв.Т. на плоскостта на накърняване правото на защита на подс.П., осъществено чрез осуетената

възможност, предвид начина, по който са инкорпорирани тези показания в доказателствената съвкупност, да разгърнат в пълен обем правото си да задават въпроси. За св. Н. ще се вземе отношение по-долу. Относно С.М., прегледът на делото сочи, че въззивната инстанция е предприела всички мерки за гарантиране условията за спазване състезателното начало, като е предоставила възможност на подсъдимите и защитата им, чрез провеждане на въззивното съдебно следствие, за задаване на въпроси и е осигурила възможност за разгръщане в пълен обем правото им на защита. По този начин въззивният съд като последна инстанция по същество, е изпълнил задълженията си по чл.13,ал.1 и чл.15,ал.3 от НПК, и след като равенството на страните в процеса е било възстановено, законосъобразно е приел за годни и съответно е обсъждал показанията на св.М. (вж. и Р № 225 от 15.07.2014 г. по н. д. № 184/2014 г., на ВКС,III н.о). В този смисъл, съображенията, с които контролираният съд е отказал да приеме за негодно конкретното доказателствено средство - показанията на св.М., са споделими и не налагат преповтаряне, а само допълнение, в контекста на поставянето им на внимание и пред касационната инстанция.

Аргументацията, доразвита пред ВКС, акцентира върху негодността на показанията на св.М. от гледна точка процесуалната му двойственост, неизчистена в позицията на контролирания съд, съзряна от защитата на подс.Т. в мотивните съображения на въззивното решение и по-конкретно в липсата на яснота в изводите на съда дали цени депозирано обяснение на участник в същата ОПГ, за когото на друго основание е останала нереализирана отговорността в това дело, или цени показания на страничен наблюдател, удостоверяващ факти в качеството му на свидетел. Ако е първото, защитата счита, че показанията му са негоден източник на релевантни факти, поради забраната осъждането на съпроцесници да е на основата на „оговор“, какъвто всъщност представлявали уличаващите показания на св.М. (вж. кас.жалба, л. 390 от кас.дело)

Според настоящият състав, принципно не се установява недопустимост св. М. да е свидетел в настоящото производство, нито се съзира неяснота в позицията на въззивният съд при идентифициране показанията му като такива депозиран от свидетел. Към споделимите съображения на въззивният съд, изложени в тази посока, следва да се добави, че в случая не е налице ограничението по чл.118,ал.1 от НПК, като не може да се приеме като основание за активиране на посочената забрана твърдяното от защитата неизчерпване на визираната хипотеза – след като М. не е бил обвиняем, спрямо когото да е прекратено производството, то и е налице невъзможност да бъде свидетел по тези факти, които е възприел. Изискване в този смисъл НПК не предвижда, а още по-малко намира

основание претендираното изключване на показанията му на плоскостта на упрека към държавното обвинение за абдикиране от задълженията му да реализира наказателната отговорност на М. за сметка недопустимото му ползване като свидетел. Всъщност и двете съображения, с които се оспорва годността на показанията на св.М. се припокриват, защото недопустимостта изобщо да установява като свидетел факти се аргументира на плоскостта на твърдението, че тези факти е допустимо да ги установява само като подсъдим, след като е участник в процесните събития и съответно неустановяването му в това процесуално качество, поради бездействието на прокуратурата и толериран от нея, се явява пречка изобщо за установяването им в настоящия процес. На първо място, както вярно е разсъждавал и АСНС (л.92 от въз.решение, л.1095 от ВНОХД), суверенно право на държавното обвинение е да прецени срещу кое лице и за какво престъпление да повдигне обвинение и реализирането на това право не ерозира правосъдието, както неоснователно счита защитата, защото обратното означава да се дерогира както основното правомощие на прокуратурата, закрепено в чл.127,т.1 от КРБ, така и правото на преценка как да организира доказателствената си стратегия в контекста и на обема на защитимите блага. Междувпрочем този подход не е чужд на българската правна доктрина, доколкото именно принципа за разумния компромис е вложен в идеята за съкратеното съдебно следствие (вж. т.8.1. от Т.Р № 1/6.04.2009 г.по т д. № 1/2008 г.,на ВКС, ОСНК). На следващо място, в чл.117 от НПК липсва ограничение на кръга факти, които могат да се установяват със свидетелски показания - достатъчно е свидетелят да ги е възприел и да допринасят за разкриване на обективната истина, а в чл.14,ал.3 от НПК е залегнала забраната за предварителната сила, на което и да е доказателство или доказателствено средство.Тези принципни положения обуславят неоснователност на претендираната негодност на показанията на св.М., но с относително най-голяма тежест е аргумента, изведен от съдържанието на реализираната по отношение на С.М. наказателна отговорност по НОХД №263/2009 г. на ОС Перник, доколкото разкрива изцяло несъстоятелността на довода, че същият не е предаден на съд за да обслужва обвинителната теза .

2.Възраженията срещу годността на свидетелските показания на Н.Н., да обосноват надлежно наказателна отговорност, са свързани основно с твърдяното недопустимо засягане правото на защита, доколкото при отсъствие на свидетеля в съдебното производство страните са ограничени в правото си да задават въпроси, което както се сочи в кас.жалба (л.338,кас.дело) нарушава едно от основните начала, гарантиращо

състезателност в процеса и равенство на страните в него. Така предложени, съображенията не могат да бъдат споделени. Вярно е, че за да се ползват, в изключение от принципа за непосредственост, събраните в досъдебната фаза доказателства следва да са установени в сходни, с тези в съдебната фаза, условия. НПК обаче допуска изключение в конкретно предвидени хипотези, регламентирани в чл.281 от НПК(за свидетелите), в чл.279 от НПК(за подсъдимите) и в чл.282 от НПК (за вещите лица). Обстоятелството, че разпитът на свидетеля е проведен по време, когато за подсъдимите все още не е възникнала хипотезата на чл.223,ал.2 от НПК също не обслужва заявеното оплакване. Въпреки, че съдебната практика не е напълно еднопосочна (вж. Р № 368 от 1.10.2008 г. по н. д. № 337/2008 г., на ВКС, III н. о.) макар и в хипотезата по чл.118,ал.1,т 1 от НПК, но с относими съображения, преобладаващото становище (вж. Р № 291 от 23.02.2018 г. по н.д. № 1048/2017 г. на ВКС, I н. о., Р № 3 от 17.02.2016 г. по н. д. № 1486/2015 г., на ВКС, I н. о., Р № 10 от 1.03.2017 г. по н. д. № 1246/2016 г., на ВКС, I н. о., Р № 391 от 23.10.2009 г.по н.д. № 289/2009 г., на ВКС, I н. о.), което се приема и от настоящия състав е, че липсват процесуални ограничения, депозирани на досъдебното производство пред съдия показания на свидетел, към момент, към който по делото не са били привлечени като обвиняеми лица (както е в случая- разпитът на св.Н. е на 15.08.2013 г., а първите постановления за привличане като обвиняеми са съставени на част от лицата на 17.08.2013 г. - бел.ВКС) да се инкорпорират по реда на чл.281,ал.1,т.4 от НПК и този процесуален механизъм за попълване на относимата доказателствена съвкупност не е в конфликт и не компрометира, както счита защитата, принципното начало по чл.22 от НПК – вж. в този см и Р № 47 от 8.02.2013 г. по н. д. № 2248/2012 г.,на ВКС, II н. о.

3.С доводи за накърнено право на защита (вж.кас.жалба, л. 339 от кас дело) допуснато чрез ограничаване възможността на страните да задават въпроси е оспорена годността и на показанията, депозирани от св.И. П. на досъдебното производство пред съдия и прочетени по реда на чл.281,ал.1,т.1 и т. 2 от НПК. Тези възражения също не могат да бъдат споделени. По идентични оплаквания, направени и пред въззивния съд, последният е дал отговор(л.81,възз.решение, л.1084 от ВНОХД) и съображенията му, макар и лаконични като съответни на закона – чл.7 от НПК са напълно споделими.

4.Обясненията на подс.Г., обосновавали осъждане на подс. Н., се оспорват от защитата на последния с твърдение,че са ползвани, без да са надлежно приобщени (вж. л.489 от кас.дело). Прочитът на съдебните актове и на контролирания съд (л. 89 и л.1092 от ВНОХД), и на първата инстанция(л.66 и л.2981 от НОХД), не очертават извод за

позоваване на ненадлежно приобщени обяснения, дадени от подс.Г. по досъдебното производство. Прегледът на материалите от първоинстанционното дело - протокол от с.з., л. 2756 от НОХД, сочи че съдът е ползвал процесуалната техника по чл.279 от НПК и при липса на други доводи, ВКС е в невъзможност да провери възраженията за допуснати нарушения без конкретни данни, които да ги обосновават. Различието в дадената им оценка от въззивната инстанция, която за разлика от първата ги е възприела отчасти за достоверни, няма общо с претендираната им процесуална негодност, за каквато, както се посочи липсват основания да се приеме, че е допусната.

II.Относно нарушенията на процесуалните правила, свързани със заявената порочност в аналитичната дейност на въззивния съд, на които е посветена най-съществената част от протеста и касационните жалби.

Прави впечатление, че и двете инстанции по същество са били обяснимо затруднени в доказателствената си дейност от постъпателното развитие на различните наказателни производства, протекли в различно време, но имащи за предмет отделни етапи от съществуването и функционирането на процесната организирана престъпна група, чиято дейност е предмет и на настоящото производство. Посоченото обстоятелство действително обуславя известна проблемност както в процесуалния ред за установяване на релевантните факти, създаващо затруднение във възможността за установяване и главно проверката им - като например невъзможността да се констатират противоречия, между казаното от св. М. като свидетел по настоящото дело и изнесеното в качеството му на подсъдим по приключилите дела на ОС Перник - НОХД№ 263/2009 г. и НОХД№ 107/2010 г. въпреки известното припокриване на изследваните фактически обстоятелства по инкриминираната деятелност.Този проблем не е пренебрегнат от контролирания съд, а е внимателно обсъден и отчетен в доказателствената му дейност (л.105, възз.решение,л.1108 от ВНОХД).

С отчитане на съответната конкретика, принципно възраженията срещу аналитичната дейност на въззивния съд позволяват общото им разглеждане тук, доколкото в протеста се сочи, че е извършен незаконосъобразен доказателствен анализ довел до неправилно оправдаване на подсъдимите и със същите мотиви, но с обратен знак защитата твърди, че порочният доказателствен анализ е довел до неправилното осъждане на подсъдимите.

Преди да ги разгледа по същество, настоящият състав намира за необходимо да посочи следното: първо, отново да уточни, че касационната инстанция не е оправомощена да променя приетите за установени от съдилищата по същество факти, а е задължена да провери единствено доколко са спазени процесуалните правила, гарантиращи правилното

формирани на вътрешното и убеждение и дали са предприети всички мерки за разкриване на обективната истина по делото и второ, че при извършената в тези законоустановени рамки проверка не констатира да е допуснато от контролираната инстанция игнориране, изопачено или превратно тълкуване на доказателствени източници. Фактическите положения, установени от първата инстанция са инкорпорирани от въззивният съд в проверяваното решение не произволно и по „непонятни“ съображения, както се твърди, а след изпълнение на задълженията му като последна инстанция по фактите, да изследва, провери и анализира доказателствената съвкупност, включително и събраните във въззивното съдебно следствие доказателства, проведено за изясняване на факти от предметния обхват по чл.102 от НПК, за които с основание е приел, че изискват непосредствена проверка. В резултат, АСНС е достигнал да собствени фактически изводи, незначително различаващи се от положенията, възприети от първата инстанция и съвпадащи си в основните си и значими по делото обстоятелства. В контекста на цялостното оспорване достатъчността на доказателствената основа да обуслови осъждане на подсъдимите, аргументирало оплакването за нарушение на принципните начала по чл.13 и чл.14 от НПК е необходимо също така да се уточни, че в случая инстанциите по същество са събрали възможния обем от доказателства и в този смисъл не са допуснали нарушение на задължението си да вземат всички мерки за разкриване на обективната истина. В обобщение може да се заключи, че приетата от решаващите съдилища фактическа обстановка е резултат от вярна интерпретация на данните, установени с годни доказателствени средства, като още първият съд е подложил на подробен анализ гласните доказателствени средства, макар и избраният подход да е по-скоро съобщителен, отколкото строго аналитичен, което в никакъв случай не компрометира правилните и съответни в логичен план фактически изводи, направени от обсъдената значителна по обем доказателствена съвкупност. Въззивният съд от своя страна е обсъдил задълбочено доказателствената съвкупност, като за разлика от първоинстанционният съд, който само е загатнал принципно правилното си виждане за относимостта на доказателствата с източник свидетелски показания на лица, свързани пряко с организираната престъпна група (л.49 – л.51 от мотивите, л.2973- л.2075 от НОХД), в обхвата на автономната си аналитична дейност относно показанията на свидетелите С.М., Н.Н., Б.Д., С.С., А.Н., А.К., Х.Б., И.И., Д.И., макар и също да не е успял да се откъсне напълно от съобщителния подход към съдържанието на всеки един от отделните доказателствени източници, въззивният съд недвусмислено и ясно е посочил принципното си виждане за

отражението към преценката за достоверност на данните за личността им, процесуалното им поведение, както и обстоятелството, че става въпрос за свидетелски показания, дадени от лица, участвали в съответната организирана престъпна група. АСНС е постигнал верен баланс между правилно възприетия критичен подход към достоверността на показанията им, а от друга значението на първичната по характер информация, изводима от лица, пресъздаващи преки и непосредствени впечатления за инкриминираната по делото дейност. Сериозно внимание е отделено на основния свидетел – С.М., като са отчетени обстоятелствата, че същият депозира показания, които уличават самия него в престъпление, влошените отношения с част от подсъдимите, поради участието им в установяване на собствената му престъпна дейност, липсата на данни за получено снизхождение по други дела, водени срещу него, независимо, че е използвана правната възможност за активиране на производство по възобновяване. Тоест, контролираната инстанция не може да бъде упреknата в безкритичност при оценката по същество на свидетелските показания на св.М., Напротив, след съпоставителна проверка с останалите доказателства, съдът аргументирано ги е кредитирал относно установяването на определени факти и не им е дал вяра досежно други. Доколкото и в протеста, и в жалбите, на плоскостта на преследвания процесуален резултат, аргумент в оплакването за порочност на аналитичната дейност, е заявената от всички касатори липса на логика „една част от показанията на М. да се кредитират, а други не“ принципно следва да се уточни, че в процесуалните норми на НПК предписания или ограничения, касателни задължение за цялостно възприемане на ползван доказателствен източник не се съдържат, а е от значение дали установените с този източник релевантни обстоятелства са намерили нужното потвърждение при дължимата внимателна проверка (чл.107,ал.5 от НПК.) Възприемането на извлечените от съответното доказателствено средство относими обстоятелства изисква тяхното съпоставяне с другите доказателства и точно това е направил съда, като действията му на са произволни или както се твърди по „непонятна логика“, а следват точно определените процесуални правила за проверка на доказателствата, с оглед преценката за доверяването им като правдиви и истинни, спомагащи за разкриване на обективната истина.

Съобразно конкретиката в протеста:

1.Относно престъплението по чл.321 от НК.

В конкретен план, в протеста се заявява недоволство от игнориране показанията на св. С.М., св.Н.Н., св.И.И., св.А.К., св.И.П., св.К.Л. и на анонимен свидетел с

идентификационен номер 69 в частта им, в която, както се сочи, същите установяват ръководството на групата. Твърди се, че при законосъобразен анализ на посочените гласни доказателства би се стигнало до вярно приложение на закона чрез осъждане на оправданите ръководители на групата за отделните периоди: подс. В.В. – да е ръководил ОПГ за времето от началото на 2003 г. до 12.10.2005 г. съвместно с В. А. и от 12.10.2005 г. до 23.09.2007 г. съвместно с Р. С., подсъдимите В.В. и М.П. да са ръководили групата за периода от м.април 2008 г. до 16.08.2013 г. Доводи в същият смисъл, с изключение ръководството на групата от подс.В.В. съвместно с Р.С., в която част първият съд е приел различен резултат, са развити и във въззивния протест срещу оправдателната част на присъдата. В контролираното решение въззивната инстанция подробно и аналитично ги е обсъдила и с основание не ги е споделила (вж. л.73 – л.75 от възз решение, л.1076 - л.1078 от ВНОХД). Към тях може само да се добави, че в аспекта на изискуемите съставомерни признаци по чл.321, ал.1 пр второ от НК, които не се изчерпват с финансово подпомагане (на св.К. например, както се изтъква в протеста – л. 17 от кас.дело), нито с общовъзпитателни мерки към кръга лица, включващ част от членовете на групата, законосъобразни са направените от контролираната инстанция изводи за липса на дължимата доказателствена обезпеченост на обвинението срещу подс. В. за ръководството на групата в периода от началото на 2003 г. до 23.09.2007 г. Достатъчно е да се спомене в тази връзка претендираните в протеста като необсъдени, а в същото време значими към изясняване на фактологията показания на св. И.П. в които същата посочва, че „Той (В. С. – бел. ВКС) не им даваше да пият алкохол.“ и „моето наблюдение, е че всички имаха страхотен респект.“ (л.1274, т.3 от НОХД). Прочитът им, направен от контролираната инстанция, която противно на твърденията, че ги е игнорирала, всъщност ги е обсъдила внимателно, е напълно законосъобразен. Извършен е в аспекта именно на дължимите изискуеми признаци по чл.321 от НК и в този смисъл без основание е твърдението за порочност в оценката им. При изясняване, следователно на релевантните обстоятелства контролираният съд не е допуснал вменените му процесуални недостатъци в обсъждане и анализиране на доказателствените източници и е установил вярно фактологията. Доколкото не се и сочат в протеста конкретни пропуски в оценката им, като такава не съставлява декларативното посочване, че изводите за необезпеченост на обвинението досежно ръководството на ОПГ от подс.В.В. се опровергават от показанията на изброените свидетели (кас.протест, л.18 от кас.дело) Р.П., Д.Д., С.С., С.Ге., С.Д. и К.С., (бивши и настоящи служители в полицията – бел. ВКС), а общо се изтъква несъгласие с

невъзприемането им от съдилищата в исканата от обвинението насока, то и липсват основания за допълнително обсъждане, още повече, че така заявено оплакването граничи с позоваване на извънкасационно основание за необоснованост.

В протеста се развиват също и съображения за пренебрегване и избирателно възприемане на информацията от свидетелските показания, депозирани от Б. Д., И. И., А. К. и Х. Б. досежно числения състав на групата и по-специално се твърди, че законосъобразното им анализиране би довело до осъждане на подсъдимите за това, че в ОПГ са участвали „Д.Н.-М., Е. М.-П., Г. Г. – Г. и М. А. – К.“ (вж. протест, л.17 от кас. дело) и „К. Т.,М. А. и Й. К.-Ш.“ (стр. 18 от кас.дело). С отбелязването, че по отношение на подс.Д.Н. и подс.К.Т. присъдата по обвинението по чл.321,ал.3,т. 2 от НК е осъдителна, а по отношение на подс.Г. производството е прекратено на основание чл.24,ал.1,т.6 от НПК, което изключва необходимостта от отговор на възражение за неправилното им оправдаване, по отношение на действително оправданите подсъдими – М. и А. не се установи порочност в аналитичната дейност на съда по отношение годността и относимостта на установените от показанията на посочените свидетели доказателства. Обсъдени са пълноценно и изложените от анализа им съображения почиват на процесуално съобразена дейност и не търпят укор (вж. л.94 – л. 95 от възз.решение, л.1097 – л.1098 от ВНОХД). Идентично е положението с декларативното твърдение в протеста за относимостта на показанията на свидетелите В.Г., И.П., П.М., И.В., Д.Н. (последните четири приятелки/съпруги съответно на Н.Х., К.К.,Т.Н.-Х. и В.А. - бел. ВКС) към обстоятелствата от предмета на доказване, доколкото без конкретни пороци на оценъчното им обсъждане се оспорва доказателствената дейност на въззивният съд с общото възражение, че техните показания водели „до извод за наличието на ОПГ, с членове, описани в обвинителния акт“(вж. л.18 от кас.дело). Същият неприемлив подход е използван в протеста и по отношение претендираната относимост на изброени свидетелски показания, за които, без да се отчита предмета на делото и конкретните признаци на обвинението по чл.321 от НК, декларативно се твърди, че имали значение за обстоятелствата по делото и с пренебрегването им е аргументирано основанието по чл.348,ал.1,т.2 от НПК, а именно: В.С., И.И. и П.М., Е.Г. и В.Ж.. Прочитът на въззивното решение не установи контролираната инстанция да ги е игнорирала(вж.л.71от възз.решение,стр.1074 от ВНОХД), а преценката за действителната относимост на тези източници е законосъобразна и при липса на конкретно посочени процесуални недостатъци, не изискват допълнително обсъждане. По отношение на подс.Й.К., когато

първата инстанция е признала за невинен, а въззивният съд при съгласие с изводите на първата инстанция, но при установеното основание по чл.24,ал.1,т.6 от НПК е отменил присъдата и е прекратил наказателното производство срещу него, съдът ще вземе отношение по-долу, при изследване на касационното основание по чл.348,ал.1,т.1 от НПК, като тук само следва да се посочи, че спрямо този подсъдим, в протеста липсва конкретика за релевираното основание по чл.348,ал.1,т.2 от НПК (вж. л.18 от кас. дело), което затруднява касационната инстанция да провери основателността на оплакването. Идентично е положението с оправдания подсъдим М. Н., за когото, с изключение на общото възпроизвеждане на обвинителния диспозитив и искането при „задълбочен и последователен“ анализ на доказателствата да бъде осъден (вж.л.18 и л.19 от кас.дело) в протеста не се съдържат конкретни данни, обосноваващи заявеното нарушение по чл.348,ал.1,т.2 от НПК, които да налагат обсъждането им.

Относно останалите инкриминиращи обстоятелства по обвинението по чл.321 от НК, за които съдилищата са приели, че са доказателствено необезпечени, а именно : ОПГ да е съществувала от м.април 2008 г. до 16.08.2013 г., да е действала на територията на градовете Радомир и София, да си е поставяла за цел да върши престъпления по чл.252,ал.1 от НК и по чл.159а от НК, да си е поставяла за цел да върши престъпления в чужбина, контролираната инстанция е извършила дължимото доказателствено обследване и е напълно проследима водещата я при формиране на вътрешното и убеждение воля. Безспорно е, че осъдителната присъда може да почива и само на косвени доказателства, когато последните преценени в съвкупност водят до единствено възможния извод за виновност на подсъдимото лице, но в случая е налице обилна и разнородна доказателствена съвкупност, преимуществено пряко установяваща относимите от предмета на доказване факти, поради което и неудачно е позоваването в протеста на практиката на ВКС. При липса и на конкретни възражения за процесуална неизрядност, доколкото такива, с изключение на престъплението по чл.159а, от НК(вж.л.21 от кас.дело), не се и сочат в протеста, общото оплакване за наличие на касационното основание по чл.348,ал.1,т.2 от НПК към тези обстоятелства не изисква допълнително внимание. Относно твърдението, че непълноценно обсъдени са останали показанията на свидетелки, сочещи набирането им за проституция, включително в чужбина, по неоснователността на упрека за незаконосъобразност в оправдаването по отношение на това квалифициращо обстоятелство съдът ще вземе отношение при обсъждане оплакванията за неправилно приложение на материалния закон. В процесуален аспект

само може да се спомене, че показанията на свидетелите Г., П. и С., за които се твърди, че са игнорирани всъщност са обсъдени от апелативната инстанция (вж. л.72 от възз. решение, л.1075 от ВНОХД). Проверени и с основание приети за изолирани в тази им част, по отношение на конкретните инкриминиращи обстоятелства – групата да е имала за цел извършване на престъпления по чл.159а от НК и да е извършвала престъпления в чужбина, са и показанията на св.М.. Отделен е въпроса, доколко инкриминираното обстоятелство – организираната престъпна група да е създадена за извършване на престъпления в чужбина, при отразеното на стр.4, абзац втори от обвинителния акт описание изобщо би могла да покрие стандарта за дължимото фактическо формулиране, но в обхвата на обсъжданото касационно основание, може да се обобщи, че при формиране на вътрешното си убеждение относно доказателствената необезпеченост на посочените инкриминирани обстоятелства контролираната инстанция не е допуснала претендираните нарушения. Не е допуснато съществено ограничаване правото на държавното обвинение да защити тезата си и със заличаване на св. И.Й.. Действително, последната е била методично издирвана в хода на цялото първоинстанционно производство, но в единственото съдебно заседание - 21.02.2017 г., в което се е явила, не е бил проведен разпита и, тъй като същото е отложено поради заболяване на член на съдебния състав, а при липса на изискуемото съгласие, показанията и от досъдебното производство не са били приобщени по реда по чл.281,ал.5 във вр с ал.1, т.4 от НПК. В случая обаче липсват основания да се приеме, че изключването им е довело до ограничаване правото на държавното обвинение да обоснове и защити тезата си и изводът се налага от прочита на показанията по същество, указващ на идентичност в обстоятелствата, за които са били разпитани и свидетелките П. и С.. В този смисъл не може да се приеме, че е допуснато нарушение на чл.13 и чл.14 от НПК.

Твърденията, че показанията на св. В.С. доказвали освен дейността, приета от съдилищата, свързана с организиране на „черно тото“ (л.72 от възз решение, л. 1075 от ВНОХД), но и за предявеното обвинение, че групата е създадена с цел извършване на престъпления по чл.252,ал.1 от НК, съобразно фактическото му описание (вж. стр.4 от обвинителния акт), по същество е оплакване за необоснованост, за което, както вече се спомена по-горе, касационната инстанция не дължи произнасяне. Отделно от това, протестът не съдържа конкретно позоваване на необсъдени доказателства, установяващи дори и минимално описаната фактология по целеното престъпление по чл.252,ал.1 от НК, поради което и ВКС няма как да се произнесе по липсващи доводи.

2.Относно престъплението по чл.115 от НК

Идентични с изложените във въззивния протест доводи е поставил прокурора в основата на оплакването от аналитичната дейност на въззивния съд и в депозирания касационен протест. По всички тях въззивната инстанция е взела отношение и съображенията и като почиващи на делото и закона, са напълно споделими (вж. л.100-101 от възз. решение, л.1103 – л.1104 от ВНОХД). Несъмнено, процесуалният стандарт по чл.303,ал.2 от НПК изисква обвинението да бъде доказано по несъмнен начин и като е приел, че при предложената от обвинението съвкупност по отношение това престъпление същата не покрива този стандарт, контролираният съд не е допуснал процесуално нарушение. Развитите в касационният протест аргументи, фокусирани върху оценка значението на емоционално поведение на подс.В. по същината си не са свързани с претендирани пороци от доказателствената дейност, а съдържат собствения прочит на обвинението направен към изрази и поведение на подсъдимия В., възпроизведени опосредено от свидетелите С.М. и И.И.. Последното, както правилно е приела предходната инстанция е изцяло с характеристиките на предположение, което е извън допустимите по НПК доказателствени източници. Не е допуснат превратен анализ и при изследване мотивния аспект на извършеното убийство на Т.Н.. В този смисъл, приетата от контролирания съд обективна неустановеност същото да е в изпълнение на решение, взето от престъпното сдружение, не разкриват наличие на заявеното касационно основание по чл.348,ал.1,т. 2 от НПК.

За прецизност само следва да се спомене, че в първоинстанционната присъда, а от там и в контролираното решение, както и в протеста и жалбите срещу него, механично е възпроизведена ал.1 на чл.115 от НК, каквато алинея в единната норма на чл.115 от НК не се съдържа.

3. Относно престъплението по чл. 339а от НК

Мотивите, с които АСНС е отговорил на идентичните оплаквания срещу оправдаването на подс. Б.Н. по този пункт на обвинението са прецизни и юридически издържани (вж л.125 – л.129 от възз.решение, л. 1128 - л.1132 от ВНОХД), поради което и е обяснимо затруднението на обвинението да намери конкретни доводи, с които да ги атакува. Общото оплакване формулирано с теоретични постулати, без да е придружено с изискуемите данни по см. на чл.351,ал.1 от НПК, които да го подкрепят, лишава касационният състав от възможността да провери основателността му. Свързано с това обвинение прегледът на аналитичната дейност на въззивният съд не открива каквито и да е пороци. Основателно АСНС е споделил фактическите положения, приети от първата инстанция като изведени от

процесуално правилна доказателствена дейност. Оценката на обясненията на подс.Б.Н. е направена след съпоставяне и проверка за достоверност с другите, събрани по делото доказателства: показанията на св.А., заключението на техническата експертиза и другите писмени данни, свързани с пребиваването на подс.Н. в Република Судан и при спазване на процесуалните изисквания по чл.107,ал.5 от НПК. Въззивният съд, в изпълнение на правомощията си по чл.314,ал.1 от НПК е предприел допълнителни действия за проверка чрез разпита на М.Н. (баща на подсъдимия – бел. ВКС).Последният е ползвал правото си по чл.119 от НПК и след като е положил всички необходими усилия за разкриване на обективната истина, съблюдавайки стриктно и принципа за разпределение на доказателствената тежест по чл.103 от НПК, въззивният съд не може да бъде упрекнат в процесуално бездействие, а правните изводи, обусловили решението му да потвърди в тази част първоинстанционната присъда са законосъобразни.

4.Относно престъплението по чл.339,ал.1 от НК

Съображенията, с които е аргументирана порочната доказателствена дейност във връзка с това обвинение, са съсредоточени изцяло върху претендираната „нелогичност“ в обясненията на подс.В., с които същият е изразил пълна съпричастност към предмета на престъплението. Напълно идентични са оплакванията, изложени във въззивния протест и контролирания съд с основание ги е оставил без уважение. Доводите му са верни, правно издържани и се споделят изцяло (вж. л. 124 – л.125 от възз.решение, л.1127– л.1128 от ВНОХД). Несъмнено, един от възможните способи за проверка достоверността на гласните доказателства са и правилата на формалната логика, но в противоречие с изискването за несъмнена доказаност на обвинението е искането доказателствената проверка да се изчерпи само и единствено с тях. Не са противопоставени от обвинението, а не се и твърди в касационния протест, да са останали необсъдени от съдилищата, други доказателства, извън еднопосочните обяснения на двамата подсъдими В., които са напълно годни доказателствени източници и извън протокола по чл.161 от НПК и показанията на св.К. – последните установяващи само местоположението на инкриминираните вещи, които да обосновават обвинението срещу подс. М. В. по чл.339,ал.1 от НК.

При така изложеното, следва да се приеме в заключение, че фактическите изводи на съдилищата - обективирани в оправдателната част на първоинстанционна присъда и споделени от въззивната инстанция в атакуваното решение, включително с допълнителното стесняване обема на инкриминиращите по чл.321 от НК обстоятелства,

са резултат от процесуално съобразена доказателствена дейност. Не е налице следователно твърдяната в протеста порочност в аналитичната дейност, вследствие на което контролираният съд да е допуснал съществено процесуално нарушение, изразено в накърняване правата на прокуратурата да защити предявените от нея обвинения.

Съобразно конкретиката в касационните жалби.

1. По жалбата на подс. В. В.

Прочитът на подробно развитите в депозираната касационната жалба съображения позволява заключение, че по същество се оспорват не толкова фактите, колкото правната им оценка и по-конкретно, че същите не съдържат признаци на изискуемото ръководене като проявна форма на изпълнителното деяние по чл.321 от НК. На тези оплаквания съдът ще даде отговор по-долу при обсъждане на касационното основание по чл.348,ал.1,т.1 от НПК. В обхвата на основанието по чл. 348,ал.1,т.2 от НПК дължим е само отговор на оспорените фактически положения, в контекста на твърдяната процесуална порочност в доказателствената дейност на предходните инстанции. Обяснимо, доколкото от анализа показанията на основните свидетели по делото С.М. и Н.Н. са изведени основополагащите фактически изводи относно дейността на подс.В., оплакването е фокусирано именно върху тези гласни доказателствени средства. Подробните цитати от показанията им и твърдението, че същите са недостатъчни, с които е изпълнено почти изцяло съдържанието на касационната жалба, по същество обаче и тук граничи с позоваване на извънкасационното основание за необоснованост на съдебния акт. Така предложено не позволява пълноценен контрол от касационния съд, защото липсват конкретни оплаквания за неизпълнение задължението на съда по анализ и оценката на доказателствените източници, или в какво се изразява превратното им тълкуване, изопачено или изолирано възприемане на тяхното съдържание, които са действителните критерии, обуславящи извода, че се оспорва действително качеството, а не резултата от аналитичната съдебна дейност. Контролираният съд е изложил в нужната степен, позволяваща да бъде проследен процесът на формиране на вътрешното му убеждение, приетите за установени обстоятелства и въз основа на какви източници е достигнал до тях(вж. л.76– л.77 от възз. решение, л.1079- л.1080 от ВНОХД). Квалифицираното като „противовес“ между установеното от показанията на св.М. и св.Н. и показанията на св.К.С. и В.Б. и изведеното на това основание съществено процесуално нарушение, допуснато чрез нарушаване правилата за доказателствена оценка е неоснователно. Прочитът им по същество не разкрива твърдяното противопоставяне. Както е известно, принципно отрицателни факти

не подлежат на установяване, освен чрез установяване на положителните факти, водещи до извода, че първите са настъпили и в този смисъл заявлението на полицаите С. и Б., че не им е било известно подс.В. да е ръководил ОПГ не е противопоставимо на установените положителни факти за обратното, поради което и следва да се приеме, че при оценката на съдържанието на посочените гласни доказателствени източници съдилищата по същество не са допуснали отклонение от процесуалните изисквания.

Осъждането на подс.В. по обвинението за престъпление по чл.339,ал.1 от НК не се оспорва и по него касационната инстанция не дължи произнасяне.

2.По жалбите на подс. М. Б..

- относно престъплението по чл.321,ал.1 и ал.2 от НК

Въззивният съд не е игнорирал оплакванията, развити в идентична посока и във въззивната жалба, като е дал убедителен отговор защо не споделя възраженията за порочност в доказателствената дейност на първия съд, утвърждавайки я в същото време като възприета и от него(вж.л.78–л.83 от възз.решение, л.1081- л.1085 от ВНОХД). Съдържателно и в двете жалби на защитата на подс.П. се преповтаря аргументацията, с която е сезирана въззивната инстанция. Така, депозираната касационна жалба (л.337 – л.340 от кас.дело) по отношение изразеното недоволство от оценката на конкретно посочени източници - показанията на свидетелите И., П., К. и от констатациите, обективирани в протоколите за разпознаване, възпроизвежда почти дословно допълнението към депозираната въззивна жалба (вж. л.255 и сл.,т. 2 от ВНОХД), като подобен подход се наблюдава и в жалбата на адв.Т. (л. 275- л.279 от кас. дело). Доводите, изложени в посока оспорване възприетото като достоверно и относимо от посочените доказателствени средства принципно ангажират с произнасяне въззивния съд, който с оглед правомощията си разполага с възможността да възприеме различни фактически положения, но не и касационната инстанция, която не е оправомощена да извършва самостоятелен доказателствен анализ. Освен това, прочитът им насочва към по-скоро оспорени изводи по същество, а не претендирани пороци в оценъчната дейност, което от своя страна, както вече се отбеляза, противно на твърдението в касационната жалба на защитата, че не се оспорва необосноваността на акта всъщност съставлява недоволство именно в тази посока. Изводът се налага и от констатираното избирателно предлагане на отделни фрагменти от показанията на свидетелите, за които се твърди, че са игнорирани от съдилищата, без да се държи сметка за изискуемия съвкупен анализ, който е в основата на дължимото разкриване на обективната истина и именно по този начин,

законосъобразно е извършен от предходните съдебни инстанции. Изтъква се например, по отношение престъплението по чл.321 от НК, че св. С. С. категорично заявил, че подс.П. нито е участвал, нито е ръководел ОПГ (вж.л.275 от кас. дело), с нужното отбелязване, че показанията не са съвсем коректно възпроизведени (вж. л.1071,т.3 от НОХД и л.513,т.3 от ВНОХД), а се спестява заявеното от него в точно обратен смисъл - в приобщените от въззивния съд по реда на чл.281,ал.4 във вр с ал.1,т.1 и т.2 от НПК показания от досъдебното производство (л.151,т.5 от ДП № 265/ 2013 г.) и потвърдени от него (вж.л.518 от ВНОХД). Интерпретацията на съдържанието на отделните доказателствени източници, макар и формулирано като оплакване от качеството на доказателствения анализ видно е, че по същество съставлява не друго, а именно несъгласие с неговия резултат. При това положение и при неустановени процесуални пороци от обсъждането на доказателствата, възприетите фактически положения от контролираната инстанция категорично не подлежат на преосмисляне от касационния състав. Относно подробно изброените в жалбите свидетели, чиито показания оневинявали подсъдимия и в същото време били пренебрегнати е относимо казаното по-горе, касателно подс.В.В., доколкото както се посочи принципно отрицателни факти не подлежат на установяване, освен чрез установяване на положителните факти, водещи до извода, че първите са настъпили и в този смисъл изявленията на изброените свидетели, най-общо в посока, че подс.П. развивал общественополезна дейност – организиране на кукерска група и подкрепа на местен футболен отбор и не им е известно да е участвал или ръководел ОПГ, не е противопоставимо на установените положителни факти за противното, поради което и следва да се приеме, че при оценката на съдържанието им, предходните инстанции не са допуснали отклонение от процесуалните изисквания. С посоченото се отговаря и на заявеното в лично изготвената от подс.П. кас.жалба оспорване законосъобразността в действията на въззивния съд по извеждане на фактическите положения, направено чрез изброяване на допуснатите недостатъците и по-конкретно пропуска на последния да установи – кой, кога и къде го е мотивирал да участва или ръководи ОПГ, на кое място дал съгласие, по кое време решил да участва и пр. По въпросите за правните характеристики на престъплението по чл.321 от НК съдът ще вземе отношение при обсъждане касационното основание по чл.348,ал.1,т.1 от НПК, но тук е необходимо само да се посочи, че при изведените фактически положения, не се откриват допуснати от АСНС нарушения в събирането, оценката и анализа на доказателствените източници.

- относно престъплението по чл.115 от НК

С оглед тежестта на престъплението, в контекста на цялостния предмет на настоящото дело, обяснимо е концентрирането на усилията на съответните страни- държавното обвинение и защитата да убедят, респективно да отрекат достоверност на сериозния обем първична доказателствена информация. Основният свидетел – С.М. е разпитван обстойно още в досъдебната фаза, като протоколите за проведените разпити запълват целия шести том от Д.П.№ 265/13 г. В рамките на четири месеца (от 28.11.2014 г. до 10.02.2015г.) същият е разпитван многократно в съдебното следствие пред първата инстанция. Показанията му, депозиранни в досъдебното производство са били инкорпорирани в обсъжданата доказателствена съвкупност при спазване на предвидения в чл.281 от НПК процесуален ред, като е проведен преразпит и във въззивното съдебно следствие. Разбираемо е, че по този пункт на обвинението е ангажирана изключително сериозна защитна позиция, на която обаче също толкова сериозно внимание е отделил в мнозинството от състава си и въззивният състав. Контролираната инстанция, в рамките на правомощията и задълженията си по чл.314 от НПК е осъществила много подробна ревизия на извършената от първата инстанция доказателствена дейност и не е имала основание да не се съгласи с нея, защото първостепенният съд също е подложил на изключително задълбочена проверка за достоверност показанията на св.М., включително и през призмата на резултата от удовлетворените искания на защитата за допълнителна съдебно - антропологична експертиза, резултата от извършеното експертно изследване и служебно събраните писмени данни от Националния институт по метеорология и хидрология. Въззивната инстанция от своя страна е извършила собствена и прецизна проверка за достоверност на основното доказателствено средство по този пункт и аналитичната и дейност не търпи укор. И двете предходни инстанции следователно са подложили на цялостен и задълбочен анализ показанията на св.М. и стъпвайки на верни критерии, стриктно придържайки се към стандарта по чл.303,ал.2 от НПК са дали доверие на тази част от многобройните фактически обстоятелства, изнесени в неговите показания, при това първични, доколкото се депозират от пряк очевидец или участник в процесните събития, които кореспондират с другите събрани по делото доказателства и са издържали проверката за достоверност, като процесът на формиране на вътрешното убеждение е ясен и проследим.В мнозинството си въззивният състав, преценявайки последователността на показанията в тази им част, тяхната информативност, детайлност и непротиворечивост, съответствието им с другите събрани по делото доказателства с основание е възприел за достоверна изнесената от св.М. информация относно

хронологията и начина на протичане на събитията, свързани с убийството на Т.Не. и със самия акт на убийството.Св.М., както законосъобразно е преценил и контролирания съд (вж. л.101 от възз.решение, л.1104 от ВНОХД) в нито един момент от наказателното производство не се е отклонил от съществуващото на изложените от самото начало конкретни обстоятелства. Без опора е заявеното от защитата оплакване за вътрешната им противоречивост и избягване в отговорите на всякаква конкретика. Точно обратно, на разнопосочно поставяни въпроси, същият е поддържал една и съща фактология, чиято съвпадимост, независимо от значителния времеви период от първите показания на досъдебното производство до тези, депозириани във въззивното съдебно следствие (от м. август 2013 г. до м. юли 2018 г. - бел.ВКС) вярно е оценена като белег за последователност и от тук за достоверност. Проверени са и чрез съпоставянето им с установените от показанията на св. Н.Н. фактически положения. От своя страна приобщените по реда на чл.281 от НПК показания на св.Н. правилно са приети за годен източник на пряка доказателствена информация, като са анализирани критично в съпоставка с останалия доказателствен материал по делото. Доколкото личният мотив е изтъкван само по отношение на св.М., в контекста на приетите от инстанциите по същество фактически положения, че св.Н. е участвал в ОПГ от началото, а в един доста по-късен момент, привлечен от подс.П. се включил св.М., развитото в касационната жалба мнение на защитата, основано на призната от М. осъществявана телефонна връзка в затвора, за близост на двамата свидетели и общност на намерението им да „уличават“ подс.П., е твърде неубедително. Не се открива превратност в обсъждането на показанията на св.К. и св.Б.Д., относно възможната съпричастност на подс.П. към смъртта на лице с прозвище „М.“, към „скриването“ на Б. и К. (Б.С. и К.К. – бел.ВКС) и действията на св.М., свързани с вземане на мерки за опазване на собствения му живот. С нужната степен и по действителното им значение са оценени и показанията на св.В., св.В., св.П., св.С.С.,относно значението на намерените вещи на Н. и непротивопоставимите, поради липсата на нужната им конкретика и действителен принос за установяване на релевантни факти, а основани на по-скоро собствени интерпретации показания на св.К.С. и св.В.Б.. С нужната критичност, съобразно хронологията на „изчезванията“ и на убийствата, предмет на настоящото дело и на НОХД№ 107/2010 г. по описа на ОС Перник и съвкупната оценка на доказателствата, касателна ролята и мястото на подс.П. и св.М. в йерархията на престъпното сдружение са ценени и показанията на св.И., депозириани на досъдебното производство, надлежно приобщени чрез тяхното прочитане, че П. не можел „да убие

никого“, докато „С. и Ш. са лежали за убийство“ (л.918 от НОХД №761/14 г.) съответно законосъобразно не са възприети. Професионално е подходил въззивният съд при оценката на обилните показания на разпитаните лица, свързани с участници и ръководители на процесната група, включително и посочения св.И., съпоставяйки депозираните им показания едно с друго, без да е допуснал отклонение от дължимите за проверката на тяхната достоверност критерии. Отделено е съществено място и на претендирания друг мотив за депозиране на показания, основан на търсене на лична изгода. Предложеният в жалбите на адв.Т. и адв.Г., а и в писмената защита на адв.Б., защитник на подс.К. поглед към мотивацията за депозиране на показанията и предложеното дискредитиране само на това основание е било предмет на много подробно обсъждане от инстанциите по същество, като изводите са споделими и не е необходимо да бъдат възпроизведени. Цитираното съдебно решение № 309 от 23.07.2013 г. по н. д. № 980/2013 г., на ВКС, III н. о. не обслужва защитната теза, доколкото не е спорно, че *„постановяването на осъдителна присъда трябва да почива на установени по несъмнен и категоричен начин факти и обстоятелства и никога на предположения“*, но извод за постановена на предположения присъда в случая не може да бъде направен. Пороците в цитираното решение при анализа на доказателствената съвкупност не позволяват механичното им пренасяне, в каквато посока е акцентът върху предложеното отношение на цитираната съдебна практика, към конкретният казус. То не влиза в противоречие и с изискването за особено внимателна оценка за достоверност, когато е налице обективна основа за възможно пристрастие - било поради установен личен мотив, било поради близка родствена връзка или други отнапред известни и засягащи принципната възможност за необективност по тези причини обстоятелства. Устойчиво е разбирането на ВКС, че последните не изключват априори достоверността на показанията, а изискват повишено внимание при дължимата процесуална проверка (вж. Р № 196 от 16.05.2008 г. по н. д. № 145/2008 г., на ВКС, I н. о., Р № 204 от 7.05.2009 г. по н. д. № 189/2009 г., на ВКС, I н.о). В случая, показанията на св.М. изобщо не са приети безкритично, както се твърди, нито наличието на личен мотив, както се отбеляза, изначално ги дискредитира. Отделено е и дължимото внимание на претендираното сходство в начина на загробване на Т.Н. и на жертвите на престъпленията, извършени от св.М., за което същият изтърпява наказание, наложено му с присъда по НОХД № 107/2010 г. по описа на ОС Перник. Последното е подложено на внимателна проверка и с основание, на база на цялостния анализ на доказателствената съвкупност, е прието, че убийството на Н., което безспорно е първо по време (февруари 2008 г.) е

провокирало промяната в отношението към живота, като ценност, ескалирала в извършените година по-късно (януари 2009 г. - април 2009 г.) убийства (вж. л.104, възз. решение, л.1107 от ВНОХД). С нужното детайлно изследване е обсъдено от предходните инстанции и функционалното място на св.М. в групата, липсата на какъвто и да е конфликт с Т.Н. – Х. и съответно мотив за бруталното убийство. Обсъдени са и обясненията на подс.П. и правилно е споделена дадената им от първия съд оценка като неубедителни, доколкото на конкретиката в депозираните от св.М. показания са останали непротивопоставими общите изявления на подс.П., главно насочени към поведението, личностовите качества и мотивите на св.М. пет години след осъждането му „да изрови Х.“ и да му го „припише с цел да си отмъсти“(л.2092,т.7, НОХД). Междувпрочем изцяло в тази посока са и възраженията в лично изготвената жалба от подсъдимия П. насочени към оспорване показанията на св.М. и предложената теза, че автор на престъплението е именно М.. Сложната съвкупност от различни по вида си доказателствени средства, подробно обсъдена и анализирана от инстанциите по същество, законосъобразно ги е мотивирала да възприемат, посочените в мотивите им, фактически положения относно престъплението по чл.115 от НК, поради което и не се откриват основания за съгласие с развитото в изготвената от подс.П. на това основание – неоснователно доверяване на св.М., възражение за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Неубедително е твърдението на защитата, възприето в особеното мнение към въззивното решение за нелогичността, подс.П., „който никога до този момент не е извършвал убийства, в присъствието на лице натоварено с тяхното извършване, сам да застреля Н. и то пред очите на двама очевидци,, (л. 1151, ВНОХД).Освен, че както вярно е установил контролираният съд в мнозинството си, към „онзи период“ и свидетелят М. „не е бил способен да извърши убийство“(л.104 от възз.решение, л.1107 от ВНОХД), но и позицията им в организираната престъпна група, приета от съдилищата, логиката на хронологията в действията на групата и поредността на извършените убийства, изцяло кореспондира с установеното от св.М.. Не е допуснато закононарушение и в оценката на установена от показанията на множество свидетели информация, установяващи общественополезната дейност на подс.П.- организиране на кукерска група и подкрепа на местния футболен отбор, доколкото вярно е ценена като неотнормима към фактите от предмета на доказване, а само като такава от предметния обхват на обстоятелствата по чл.54 от НК. Процесът на доказателствена оценка е с ясна логика, проследим, като постъпателно и с надграждане контролирания съд е извел с нужната процесуално –доказателствена съответност, но и с

дължима убедителност съображенията си да приеме за годни, но и главно за обективни показанията на св.М. и да ги постави в основата на направените фактически изводи (л.101 - л.107 от възз мотиви, л. 1104 – л.1110 от ВНОХД). Необходимо е да се посочи и това, че при събиране на показанията му контролираният съд е спазил стриктно задължението си по чл.15,ал.3 от НПК. Осигурил е пълна възможност на страните да задават въпроси и е гарантирал правата им за цялостно разгръщане на защитната им позиция, достигайки границата на закрепеното в закона разграничение на процесуалните функции на участниците в процеса, изводът за което се налага от обхвата на допуснатите въпроси към поемното лице М.М. (л.2153,т.5 от НОХД) и към вещото лице Д.Н. (л.2081 - л.2086,т.7 от НОХД). Действително чл.156,ал.2 от НПК допуска, когато е необходимо огледът да се извършва в присъствието на вещо лице, но участието на последното в процеса без съмнение е само до предвидената в чл.144 от НПК цел. А функцията на поемните лица, като гарант за обективност в отразяването в съответния протокол на извършените в тяхно присъствие процесуално следствени действия, несъмнено предопределя и обхвата установимите с техните показания обстоятелства, за които е допустим разпита им по реда на чл.118,ал.1,т. 3 от НПК.

В обобщение може да се посочи, че като неоснователни се преценяват възраженията на защитата за процесуални недостатъци по събирането на относимите за решаването на делото и начина, по който са оценени от въззивния съд.В този смисъл касационната инстанция не споделя релевираното оплакване, че утвърдените от мнозинството на въззивния състав фактически положения са плод на процесуално неизрядна дейност. Съответно не се открива основание в претендираното нарушение по чл.348,ал.1,т.2 от НПК

3.По жалбата на подс.И. Ц.

Оплакването за незаконосъобразност в аналитичната дейност на контролирания съд, аргументирано с твърдения, че осъждането на подс.Ц. е основано само на предположения, е неоснователно. Посочено е в касационната жалба, че въззивният съд е изложил доводите си относно това, на кои доказателства основава приетото участие на подс.Ц. в ОПГ, но ценените „свидетелски показания изобщо не могат да послужат за доказателствена основа, върху които да се градят каквито и да било изводи досежно обвинението.“ (вж. л.154 от кас.дело). При неоспорената им годност очевидно се акцентира върху същността на изведената и ползвана от съдържанието им доказателствена информация, тоест и тук оплакването е с предмет фактическата необоснованост на проверявания въззивен акт, което както многократно се спомена е извън основанията за касационен контрол. Въпреки

много подробното пресъздаване на цитираните свидетелски показания (на седем страници от кас.жалба – бел.ВКС), всъщност не се сочи конкретен процесуален порок, допуснат от контролирания съд при тяхната оценката, а се иска от касационния съд да приеме направената от защитата собствена интерпретация, основана на различен прочит на съдържанието на конкретните източници. Отново следва да се посочи, че касационната инстанция (извън хипотезата на чл.354,ал.5 от НПК) не разполага с процесуални възможности за самостоятелна оценка на доказателствените материали вместо въззивния съд и няма как автономно да прецени достоверността, респ. недостоверността, на доказателствените материали и да направи собствена преценка за невиновността на подсъдимия Ц.. Относно множеството свидетели, които „го познавали, но не сочели никакви данни за негова престъпна деятелност“ е относимо казаното по отношение идентичните доводи в жалбите на подс.В. и подс.П.. За пълнота следва само да се допълни, че съдилищата не са градили изводите си за участие в наркоразпространение на подс.Ц. единствено от показанията на Н., както без основание се твърди в касационната жалба. Прочитът на въззивните съображения (л.86 – л.88 от възз. решение, л. 1089 – л.1091 от ВНОХД) ясно указва, че за конкретния вид на приноса му към дейността на групата – като наркоразпространител основно място в доказателствената съвкупност заемат показанията на св.М., а останалите източници са преценявани с оглед цялостно изясняване, включително времевите рамки на участието на подс.Ц. в престъпното сдружение. И тук, подобно на обсъждането на възраженията в жалбите на подс.П., контролираният съд е отделил нужното внимание и е обсъдил процесуалната годност и съответно достоверност на показанията на св.М. през призмата на наведените от защитата на подс.Ц. оплаквания за пристрастност и личен мотив, основан на твърдяно отмъщение, като е обсъдил и отговорил на изтъкнатия и по отношение на св.Н. подобен мотив.

Освен оплакването за незаконосъобразна аналитична дейност, касационното основание по чл.348,ал.1,т.2 от НПК се аргументира от защитата на подс.Ц. и на друга плоскост. Развити са доводи за процесуална непрецизност, довела до ограничаване правата на подсъдимия поради неговото осъждане, свързана с нееднакъв подход на съда към правното му положение и това на подс. Г.Г., въпреки, както счита защитата, тяхното съвпадение. Прегледът на делото и съображенията на контролирания съд не разкриват основателност в заявеното оплакване.Предложеното интерпретиране на приложената от въззивния съд правна техника по отношение на подс.Г. и искането за прилагането и към обвинението на подс.Ц. не намират правна опора. Приетото по отношение на подс.Г.

основание за прекратяване на наказателното производство - по чл.24,ал.1,т.6 от НПК няма никакво отношение към правилността на осъждането на подс.Ц. и не означава, както е интерпретирано в жалбата, че последния е осъден за участие в ОПГ, различна от вменената му с предявеното обвинение. Връзката е противоположна – именно защото престъпното сдружение е същото (с различен във времето членски състав), за участие в което подс.Г. е наказан по НОХД № 262/2009 г. на ОС Перник и правната природа на престъплението по чл.321 от НК, като продължено, са обстоятелствата, които съдът е счел за достатъчни да обусловят активирането на забраната *ne bis in idem* и на това основание по чл.24,ал.1,т.6 от НПК да прекрати наказателното производство срещу него. АСНС изрично е посочил (вж. л.97 от възз. решение,л.1100 от ВНОХД) приетото от него фактическо положение, че с посочените ръководители и участници (в отделните различните периоди) не е установена друга, действаща на територията на Перник ОПГ, като инкриминираните действия в различни времеви периоди са били предмет на осъдителни присъди по НОХД №1/2008 г. и НОХД № 263/2009 г. и на одобреното споразумение по НОХД №262/2009 г., и трите, по описа на ОС Перник. Подс. Ц. следователно не е осъден да е участвал в ОПГ с други, извън посочените лица, а е осъден само в рамките на конкретно предявеното му обвинение, поради което и оплакване за недопустимо разширяване на осъждането извън параметрите на обвинението е неоснователно. Без основание е и липсата на описани в ОА юридически характеристики на престъплението по чл.321 от НК, в аспекта на чл.93,т.20 от НК.

По останалите оплаквания в касационната жалба на подс.Ц. обосновали релевираното касационно основание по чл.348,ал.1 т 2 от НПК, свързани с формата и съдържанието на въззивния акт и непроизнасянето по мярката за неотклонение съдът ще вземе отношение по-долу.

4. По жалбите на Д. Н.:

В изготвената лично от касатора – подсъдим жалба, основният акцент е поставен върху оспорване доказателствената обезпеченост на осъдителната присъда спрямо него, като се твърди, че показанията на св.М.,св.Н.Н. и св.Р.С. са недостатъчни за осъждането му. Конкретни процесуални пороци в аналитичната дейност на решаващия съд не са посочени, като общо е заявено, че показанията на посочените трима свидетели не са обсъдени в съвкупност с останалите доказателства. В какво конкретно се е изразило претендираното нарушение по чл.348,ал.1,т.2 от НПК по отношение посочените гласни доказателствени средства не се сочи и в съдебно заседание пред ВКС, в което адв.М.

пледира за уважаване на жалбата, на основанията изложени в нея с основно искане за отмяна на въззивното решение, съобразно правомощията на касационната инстанция и оправдаване на подс.Н.. В изготвената от защитата жалба се акцентира върху противоречивия и оскъден доказателствен материал, с възпроизвеждане на онези части от показанията на св.С.М. и св.Б.Д., които съдилищата неправилно, според защитата, са възприели и ползвали за изграждане на фактическите си изводи. Прочитът на изложените от контролирания съд съображения, не сочи на основателност на заявеното оплакване за несъвкупна оценка на доказателствата (заявена в жалбата на подс.Н.) или за игнориране на противоречия и превратност в оценката (в жалбата на защитата). Относителните към изясняване дейността на подс.Н. доказателства са подложени на внимателна проверка и от изложените мотиви е напълно проследим процесът на формиране на вътрешното убеждение(вж.л.89–л.90 от възз.решение,л.1092– л.1093 от ВНОХД). Като неоснователно се преценява и наведеното от защитата възражение за недопустимо ползване на негодно доказателствено средство, а именно протокола за разпознаване. Същият не е изготвен в нарушение на чл.170,ал.4 от НПК, както се твърди в жалбата. Преценката относно възможността за извършването на следственото действие, в случая направено по снимка, не е компрометирана, а и не се сочат основания за това. Самото разпознаване, както законосъобразно е приел АСНС, е извършено при спазване изискванията на чл.170 и сл. от НПК(вж. л.89 от възз. решение, л.1092 от ВНОХД). Св.М. е разпитан предварително за обстоятелствата, визирани в чл.170 от НПК, след което е посочил лицето, за което се отнасят неговите обяснения и е обяснил по какво го е разпознал, така както изисква разпоредбата на чл. 171, ал. 7 от НПК. (вж. л.50 – л.56,т.6 от ДП№265/13 г.). Освен това, въззивният съд прецизно е оценил рамките на доказателствената информация, която може да се почерпи от протоколите за разпознаване и не е допуснал надценяването и при общата преценка за доказателствената обезпеченост на обвинението срещу подс.Н.. Относно конкретно заявеното искане на защитата за упражняване правомощията на касационният съд следва да се уточни, че то е възможно единствено в аспекта на касационното основание по чл. 348,ал.1,т.1 от НПК - неправилно приложение на материалния закон, което от своя страна предполага съгласие с установените факти, защото както нееднократно се отбелязва, касационният съд не може да приема различни фактически положения. В аспекта на съдържанието на отделните касационни основания само така може да се разчете искането на защитата за оправдаване на подсъдимия съобразно правомощията на ВКС. При законосъобразна аналитична дейност на

инстанциите по същество посоченото искане не може да бъде удовлетворено, защото към тях контролираната инстанция с потвърждаване на осъдителната присъда по отношение на подс.Н., е приложила правилно материалния закон. По оплакванията за несъставомерност на деянието от субективна страна, развито в жалбата на защитата съдът ще вземе отношение при обсъждане касационното основание по чл.348,ал.1,т.1 от НПК.

5. По жалбата на К. Т.

По годността на показанията, депозираните от св.М. – непосредствено в хода на съдебното производство и приобщените по реда на тяхното прочитане, както и на св.Н., дадени пред съдия на досъдебното производство, приобщени на основание чл.281,ал.1,т.4 от НПК вече се взе отношение. Извън тези оплаквания, с които се обосновава заявеното касационно основание по чл.348,ал.1,т.2 от НПК в касационната жалба се посочва от защитата и конкретен недостатък в аналитичната дейност на контролирания съд, изразен в нарушение на чл.281,ал.8 от НПК. Същото е съзряно в действието на съда да се довери на прочетените на осн чл.281,ал.1,т.2 от НПК показания на св.И. дадени на досъдебното производство, които обаче същият отрекъл в съдебното следствие. Въпреки известната двусмисленост на оплакването, като не става ясно в какво конкретно е съзряното нарушение – в кредитирането на отречени показания или в нарушаване на забраната по чл.281,ал.8 от НПК, ясно е, че се атакува по начало процесуалната възможност на св. И. надлежно да обоснове осъдителна присъда по отношение на подс. Т.. Преценени по същество така заявените оплаквания не могат да бъдат споделени. След като предвидената процесуална техника за приобщаване на показания, депозираните на досъдебното производство е основана и на възможното им противоречие, очевидно е, че в доказателствената съвкупност принципно могат да присъстват противоречиви по съдържание източници, но липсва спор по въпроса, че на кои съдът да се довери не се предопределя единствено и само от позицията на източника (подсъдим или свидетел) относно това кои поддържа и кои не, а от общата им съпоставка и преценка за подкрепа с останалите доказателства, включително и през призмата на формалната им логичност, както и след преценка на съображенията, с които, в случая свидетеля, обосновава наличното им различие. Не само в процесуалния закон липсва норма, която да задължава съда да приеме за достоверни само тези показания, които след прочитането им на основание чл.281,ал.1,т.2 от НПК свидетелят е потвърдил, но да се приеме това би било в противоречие с принципното положение по чл.14,ал.2 от НПК, не допускащо предварително адмириране значението или тежестта, на което и да е доказателство или

доказателствено средство. Изложените от контролирания съд съображения позволяват извод за извършена съвкупна, а не изолирана оценка на доказателствата, включително и на установеното от св.И. (вж. л.92 от възз. решение, л.1095 от ВНОХД). Вярно е, че въззивният съд е спестил конкретното посочване кои от показанията на св.И. ползва, като се е ограничил до възпроизвеждане на съдържанието, идентифицирайки по този начин тези, депозиран на досъдебното производство, което разбира се е непрецизно, но доколкото е обосновал преценката си да възприеме именно тази им част, основана на съпоставката с други подкрепящи ги доказателства, не може да се приеме, че е опорочен процеса на формиране на вътрешното му убеждение, защото ясно е изложил защо ги възприема. Същевременно прави впечатление, че в досъдебната фаза св.И.И. е разпитван два пъти, като в съдебната фаза, показанията му са приобщени по реда на тяхното прочитане към доказателствената съвкупност, но нито едно не е цялостно отречено - вторите са изцяло потвърдени, а първите – обективирани в разпит, съдържащ се в протокол от 20.09.2013 г. (л.35- л.41, т.5 от Д.П) са отречени, дотолкова доколкото е пояснен вторичния им характер - дотути, а не непосредствено възприети обстоятелства, но съществено е, че те не касаят действията на подс.Т. по разпространението на наркотици, а само тези свързани с дейността му на „Слънчев бряг, с проститутки“ (л.917, т.3 от НОХД). В този смисъл не съвсем коректно е цитираното в жалбата положение с процесните показания на св.И.И..

Прегледът на делото и изложените в решението мотиви относно осъждането на подс.Т. не обуславят и основателност на втория аспект на заявеното оплакване, доколкото осъждането му не почива единствено и само на прочетените показания на св. И.И., поради което и е неприложима забраната по чл.281, ал.8 от НПК (вж. л.91 - л. 94 от възз. решение, л.1094 -л.1097 от ВНОХД).

III. По третия аспект на заявеното касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК - липса на отговор на наведени възражения - липса на мотиви.

На първо място е необходимо да се уточни, че по мнение на касационния състав, въззивният съд е изпълнил в цялост задълженията си по чл.314 от НПК, като извършената въззивна проверка не е формална или повърхностна, а напротив. С отчитане обема на делото, във въззивното решение са намерили място всички съществени доводи на обвинението и защитата и касационният съд не установи да е пропуснато, което и да е съображение като твърденията в тази посока не намират опора в делото, а са по-скоро израз на неудовлетворение от отказа да бъдат споделени.

Съобразно конкретиката в протеста.

Общо заявено оплакване за несъответност на въззивното решение с процесуалните изисквания по чл.339,ал.1 и ал.2 от НПК, изразено в липсващата надлежна аргументация по отправените възражения от държавното обвинение е неоснователно. Прочитът на въззивното решение позволява извод, че същото покрива визирания в посочените разпоредби стандарт. Действително, прави впечатление, че апелативната инстанция преповтаря подхода на първата по-скоро да преразказва съдържанието на доказателствените източници, отколкото строго да ги анализира, но едновременно с това ясно и недвусмислено АСНС е посочил какво се установява с всеки един от тях и защо конкретните възражения на страните, във връзка с относимостта и значимостта на съответното доказателствено средство, следва или не следва да бъде уважено.

Съобразно конкретиката в жалбите.

1.В жалбата на подс.Ц. се твърди, че контролираният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, поради необсъждане на нито един от доводите на защитата и неизготвянето на мотиви на основание чл.308 от НПК. С оглед съдържанието на оплакването вероятно се има предвид процесуалната норма на чл.305, ал.3 от НПК. Встрани от обстоятелството за неоснователността на доводите за незаконосъобразната форма на постановления от въззивната инстанция съдебен акт, за което съдът ще вземе отношение по-долу, принципно необсъждането на конкретни доводи, в степен ограничаваша правото на страните да проследят формирация вътрешното убеждение на съда процес и да узнаят въз основа на какви доказателства и съображения съдът е взел решението си винаги е съществено процесуално нарушение и принципно липсва спор по този въпрос, поради което и не би могло да има противоречие по него. В този смисъл ненужно е аргументирано с обилна съдебна практика. Без съмнение не само когато постановява въззивна присъда, какъвто не е настоящия случай, но и когато постановява решение, въззивната инстанция е длъжна да даде отговор на направените пред нея възражения и да отрази в решението си доводите, с които ги приема или отхвърля (чл.339,ал.2 от НПК). Освен липсата на конкретика на кои точно доводи съдът не е отговорил, но и прочитът на въззивните мотиви по отношение осъждането на подс.Ц. не разкриват основания за съгласие с отправения към качеството на съдебния акт упрек. Прочитът на касационната жалба указва на това, че се преповтарят съображенията, наведени във въззивната жалба (в допълнението към нея), която от своя страна препраща към съдържанието на конкретните оплаквания, за които се твърди, че не са получили

отговор в съдебното заседание от 11.05.2017 г., като вероятно се има предвид с.з. от 18.04.2017г, когато защитата е пледирала по същество, доколкото на 11.05.2017 г. само е произнесена първоинстанционната присъда. Упоритостта, с която се лансират тези оплаквания е разбираема, но не защото на доводите не е отговорено, както неоснователно се твърди, а защото не са споделени от въззивния съд.

2.В жалбите на подс.М.П. се възпроизвеждат съдържателно показанията на изброените свидетели и се предлага възприемането на предложените от защитата следващи се различни от приетите от инстанциите по същество фактически изводи, като в заключение се обобщава, че при изготвяне на мотивите въззивният съд е допуснал съществено процесуално нарушение. Същото е изведено от заявеното в жалбата необсъждане в дълбочина на направените възражения на защитата. Всъщност, така аргументирано, релевираното оплакване сочи само по себе си не на необсъждане, а на невъзприемане, което следва от предложения друг прочит на изброената доказателствена база. Безспорно е, че когато съдът пренебрегне искания на страните, с което компрометира разкриването на обективната истина извършва процесуално нарушение от категорията на абсолютните. Но случаят не е такъв. Въззивният, а и първоинстанционният съд, не са игнорирани направени искания от страните и факта, че не се навлиза в конкретика е показателен. Относно заявеното пренебрегване на аргументи и доводи, само несъгласието с тях не разкрива процесуален порок, както неправилно счита защитата. В принципен план, както се изтъкна и по-горе, въззивното решение ясно и проследимо разкрива процеса на формиране на вътрешното убеждение на контролирания съд, въз основа на кои доказателства и при какъв аналитичен разбор са изведени относимите към предмета на делото и интересуващи същото фактически положения. В този смисъл не е налице и заявената от защитата липса на мотиви.

3.В жалбата на подс.Н. се твърди, че във въззивното решение не се съдържат дължимите отговори на поставените пред въззивната инстанция от страните доводи и възражения, но въведеното оплакване е повече от декларативно, доколкото липсва каквато и да е конкретика и не налага допълнително обсъждане в поставения аспект.

4.В жалбата на подс.К.Т. обобщено се сочи, че в мотивите съдът лаконично изброил становището на защитниците, но не отговорил на нито едно възражение, което те са направили. Отправен е упрек в частност към качеството на изготвените мотиви досежно липсата на дължимата, както се твърди в жалбата, конкретика относно приетото участие на подс.Т. и в частност кога и по какъв начин е бил „привлечен“ и с „какви действия е

обективиран този факт от страна на К. Т.“, както и „Защо се приема, че Т. е участвал в престъпното сдружение до месец март 2008 г.“ В аспекта на правните характеристики на престъплението по чл.321 от НК и изискуемите обективни признаци, прочитът на въззивните мотиви не сочи на основателност на посоченото оплакване. В чл.321,ал.2 от НК се инкриминира участие в престъпно сдружение по см. на чл.93,т.20 от НК, не и действия свързани с привличане, набиране и др. обективиращи намерение проявни форми. Инкриминираното участие в престъпното сдружение, включително и параметрите на приетия период са изведени на база преценка съдържанието на отделните доказателствени източници за конкретните проявни форми на участие на подсъдимия Т. и в този смисъл контролираното решение не страда от заявената липса на мотиви (вж.л. 92 от възз.решение, л.1095 от ВНОХД).

В обобщение на посочения аспект от касираното основание по чл.348,ал.1 т 2 от НПК може да се отбележи, че АСНС е отделил в мотивите си място за всички възражения на страните, включително и тези касаещи интерпретацията на доказателствата, дадена от първия съд и в този смисъл са неоснователни развитите в тази насока оплаквания.

IV. Относно заявените нарушения в процесуалната дейност на въззивния съд, свързани с формата и съдържанието на постановения съдебен акт и изведени на тази плоскост аргументи за цялостната му порочност.

Макар и поставено като оплакване само в жалбата, депозирана от защитата на подс.Ц., същото по естеството си засяга цялостната процесуална правилност на контролирания акт, поради което и е необходимо да бъде изведено и разгледано отделно. В подкрепа на наведеното възражение са посочени множество съдебни решения, цитирани и съдържателно възпроизведени в касационната жалба: Р № 409/14.04.2015 г. по н.д. 1239/14 г на ВКС, II н.о., Р № 142/31.05.2011 г. по н.д № 55/2011г. на ВКС, II н.о., Р № 166/6.04.2010 г. по н.д. № 40/2010 г. на II н.о, Р №33/12.02.2010 г. по н.д.№ 633/2009 г. на ВКС, I н.о., Р № 152/ 2.06.2015 г. по н.д. № 269/15 г. на ВКС, I н.о, Р № 33/8.02.2017 г. по н.д.№ 25/2017 г. на ВКС, I н.о. - разясняващи кога и как въззивният съд упражнява правомощията си по чл.336 от НПК и дължимото мотивно съдържание на въззивната присъда. Не е спорно изобщо, че констатирайки, която и да е от хипотезите, изчерпателно посочени в чл.336 от НПК въззивният съд отменява първоинстанционната присъда и постановява нова присъда, но изложената в жалбата хипотеза, касателна промяната в осъждането на подс.Ц. не е между тях. При обсъждане на правното положение на подс.Ц., а и на подс.Г., въззивната инстанция не е достигнала до резултат, обратен на приетото от

първата инстанция по отношение виновността и отговорността им, което е и основанието за упражняване правомощието на въззивния съд по чл. 336, ал.1, т.2 и т.3 от НПК. Посоченото е достатъчно за да се отговори на отправената в жалбата претенция за допуснато съществено процесуално нарушение. С оглед промяната касателна положението на подс.Г. може да се допълни, че неслучайно в чл.334 от НПК са отграничени хипотезите, в които са уредени правомощията на въззивния съд – общата хипотеза на постановяване на нова присъда, обусловена от противоположния на направения по посочените основни въпроси извод на първата инстанция - чл.334, т.2 от НПК и отделно регламентираната в чл.334, т.4 от НПК безусловна последица от отмяната на присъдата – прекратяването на производството, осъществяване на което, не изисква както неправилно счита касатора, постановяване на въззивна присъда. В аспекта и на чл.32 от НПК, очертаващ видовете съдебни актове, според функционално изследваните в тях въпроси, като е обективирал в случая становището си в решение, въззивният съд не е допуснал заявеното в жалбата съществено процесуално нарушение (вж. Р №78 от 22.03.2012 г. по н.д. № 25/2012 г., на ВКС, I н. о, Р № 293 от 21.12.2017 г. по н. д. № 1092/2017 г., на ВКС, I н.о). Неоснователно е и твърдението за допуснато съществено процесуално нарушение, изразено в непроизнасяне от апелативния съд по мярката за неотклонение на подс.Ц.. То е следствие от изведената и предложена от защитата интерпретация на вида съдебен акт, който е следвало да постанови апелативния съд. При констатираното отсъствие на хипотезата по чл.336 от НПК, задължаващо произнасяне по мярката за неотклонение, по чл.309 ал.3 от НПК не е възникнало.

В обобщение може да се каже, че решаващите съдилища не са допуснали нарушения на процесуалните правила, които да обуславят наличие на касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, изискващо отмяна на атакуваното въззивно решение и връщане на делото за ново разглеждане.

II. ПО ДОВОДИТЕ ЗА НАРУШЕНИЕ НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН, допуснато с цялостното и частичното оправдаване на подсъдимите по делото (според заявеното в протеста) и с осъждането на подсъдимите В.В., М.П., И.Ц., Д.Н. и К.Т. (според посоченото в касационните жалби).

Релевираните в протеста и в почти всички касационни жалби доводи за допуснати нарушения на материалния закон се аргументират на плоскостта на заявената невярна оценка на доказателствената съвкупност. Сочи се, че процесуалните недостатъци от доказателствената дейност са рефлектирали и върху неправилното приложение на закона,

с което очевидно се допуска смесване на две самостоятелни и различни по съдържание касационни основания. По основателността на доводите, с които се атакува доказателствената дейност на контролирания съд вече се взе отношение. Оплакването за материалната незаконосъобразност на въззивното решение изисква преценка за правилността в действията на съда да подведе установените от извършения доказателствен анализ факти към вярната правна норма и само в този аспект следва и да бъде разгледано наведеното от касаторите възражение за неправилно приложение на материалния закон - касационно основание по чл.348,ал.1,т.1 от НПК.

Съобразно конкретиката в протеста :

Подсъдимите са били признати за невинни от първия съд по обвинението досежно квалифициращите обстоятелства – ОПГ да е съществувала от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г. , да е развивала дейност на територията на градовете Радомир и София, да си е поставяла за цел да върши престъпления в чужбина и такива по чл.159а и по чл.252 от НК, да е ръководена от В.В. (съвместно с В.В.А.) за периода от началото на 2003 г. до 12.10.2005 г., да е ръководена от В.В. и М.Б. от месец април 2008 г. до 16.08.2013 г. и в нея да са участвали лицата Й.К., Г.Г., М.Н., Е.М. и М.А., като с въззивното решение са оправдани и по отношение на инкриминираното фактическо обстоятелство – групата да е била ръководена и от В.В. (съвместно с Р. С.) в периода от 12.10.2005 г. до 23.09.2007 г. и по отношение квалификацията „групата да е създадена с користна цел“. Прочитът на касационния протест сочи, че заявеното нарушение по чл.348,ал.1,т.1 от НПК е аргументирано с доводи, развити само на плоскостта на неправилните фактически изводи, резултат от оспорена аналитична дейност. В какво се е изразило неправилното приложение на материалния закон към установените факти в депозирания протест или в пледоарията по същество пред касационната инстанция не се сочи и при това положение е невъзможно да бъде проверена неговата основателност, тъй като конкретни доводи липсват. Това налага настоящият състав на касационния съд да обобщи, че при констатираната процесуална правилност в дейността по установяване на относимите за предмета на делото обстоятелства и по анализиране на доказателствените източници, от които същите са изведени, с частичното оправдаване на осъдените подсъдими по отделните инкриминирани обстоятелства в посочените по-горе в актовете на предходните инстанции части, материалният закон е приложен правилно. При установените фактически обстоятелства, свързани с индивидуалния характер на извършената от подсъдимите Н. и Т. дейност, касателна осигуряване на момичета за сексуални услуги срещу заплащане, то и

законосъобразно съдът е оправдал подсъдимите по вмененото им обстоятелство, престъпното сдружение да е сформирано с цел извършване на престъпления по чл.159а от НК, в страната и в чужбина.

Също така, въз основа на събраната и проверена доказателствена маса, правните изводи на решаващите съдилища за липса на доказаност, относно участието на подсъдимите Й. К., Е.М., М.А., М.Н. в състава на организираната престъпна група, на Б.Н. в извършването на престъплението по чл.339а,ал.1 от НК и на М.В. в извършването на престъпление по чл.339,ал.1 от НК не разкриват твърдяната материална незаконосъобразност. В рамките на доказателствения анализ, първата инстанция при правните си изводи е изложила своите съображения, въз основа на които е приела недоказаност на обвинителната теза за всеки един от посочените подсъдими, които изцяло са възприети от въззивния съд. Доколкото настоящата инстанция също споделя правилността на тези изводи - за липсата или недостатъчност на доказателствата, които да обусловят по изискуемият се несъмнен начин съпричастност на тези подсъдими към установената престъпна група, което от своя страна води до невъзможност да бъдат направени безспорни правни изводи за авторството им по възведеното обвинение, не се налага да бъдат преповтаряни.

В протеста са развити и съображения за неправилно прекратяване на наказателното производство, без да е било налице основанийето по чл. 24,ал.1,т.6 от НПК. На тези доводи, имащи характер на оспорване на материалноправните изводи на инстанциите, доколкото се изразява несъгласие с изводите за идентичност на инкриминираната дейност по настоящото дело и предходните, по които подсъдимите са били вече осъдени, следва да се вземе отношение именно в обхвата на обсъжданото касационно основание по чл.348,ал.1, т.1 от НПК. Възражението се отнася до правното положение на подсъдимите Б.Н., Й.К. и Г.Г., но в различен за тримата подсъдими аспект, което налага отделното им разглеждане.

С контролираното решение, въззивният съд е отменил изцяло осъдителната първоинстанционна присъда по отношение осъждането на подс.Б.Н. и е прекратил наказателното производство срещу него. Сторил е това частично по отношение на подсъдимия Й.К., като е отменил оправдателната първоинстанционната присъда само в частта, в която е бил признат за невинен за времето от началото на 2006 г. до м. май 2007 г. и в тази част е прекратил наказателното производство срещу него. По отношение на подс.Г., изцяло оправдателната първоинстанционна присъда е отменена също частично, само досежно инкриминирания период от неустановена дата през м. март 2007 г. до края на м. март 2008 г. Съществуният въпрос е дали действително е налице основанийето по

чл.24,ал.1,т.6 от НПК по отношение на Б. Н., изцяло, а по отношение на Й.К. и Г.Г. отчасти.

За да приеме, че е активирано ограничението вложено в принципната забрана *ne bis in idem*, въззивният съд е разисквал върху същността и правната природа на престъплението по чл.321 от НК (л. 85, л.114 –л.119 от възз решение, л. 1088,л.1117 - л.1122 от ВНОХД). Съобразени с непротиворечивата съдебна практика (Р № 184 от 3.07.2017 г. по н. д. № 542/2017 г.,на ВКС, II н. о., НК,Р № 371 от 19.05.2016 г. по н. д. № 844/2015 г.,на ВКС, III н. о, Р № 335 от 26.10.2015 г. по н.д.№ 1037/2015 г. на ВКС, III н.о.) и изцяло споделими са изводите му за правната същност на престъплението по чл.321 от НК. То несъмнено съставлява предварителна престъпна дейност, като с оглед съставомерност от обективна страна е достатъчно вторичната престъпна дейност, неограничена като вид на престъпленията, а само с оглед предвидената за тях санкция, да е цел на структурираното сдружение и то да съществува за извършване не на инцидентни, а поне на две престъпни прояви. Правилни са съображенията на контролирания съд, свързани с липсата на изискване за пълна идентичност в броя, самоличността или степента на участие на всеки един от членовете на организираната престъпна група в рамките на целия период на нейното съществуване. Иначе казано, за съставомерността на деянието не е необходимо всички лица да са участвали в ОПГ през целият период на съществуването на групата, дори принципно не е необходимо всички да имат качеството на подсъдими. Достатъчно е да са се намирали в обективна връзка помежду си с цел извършване на престъпление, наказуемо с лишаване от свобода повече от три години, а от субективна страна да са действали със съзнанието за принадлежност към престъпното сдружение. Следователно е напълно възможно инкриминираният период за всеки един от участниците в ОПГ да има различни времеви измерения. Същевременно, с оглед правната природа на престъплението по чл.321 от НК- явяващо се продължено, както вярно е приел и контролирания съд, с всички характеристики на тази усложнена престъпна дейност развити в теорията и правната доктрина (вж. уч.“ Наказателно право на РБ“, проф. д-р И.Ненов,изд.1992 г.,стр.200 – стр.202), несъмнено то съставлява единно престъпление, което обхваща (без разкъсване) цялата инкриминирана дейност на създадената организирана престъпна група, без значение дали същата е предмет на едно или различни досъдебни производства, както е в настоящия случай. Следователно правилно е становището на контролирания съд да счете, че различният предмет на преследваното със създаването им престъпление, тоест липсата на пълно съвпадение в обхвата на целената

вторична престъпна дейност – по настоящото и по НОХД № 1/2008 г., НОХД 262/2009 г. и по НОХД № 263/2009 г., всички по описа на ОС Перник, както и различния числен персонален състав и времетраене на участието на отделните членове, не прави тези престъпни сдружения различни ОПГ по см. на чл.93, т.20 от НК. В конкретен план може отново само да се допълни, че съдилищата са изпълнили задължението си за изясняване на обективната истина, като са изследвали възможността за съществуване на друго престъпно сдружение на същата територия и в същия времеви период и както се отбеляза по-горе, законосъобразно са приели, че на територията на Перник не е действала различна и друга ОПГ с посочените участници.

Изложените принципни положения, в конкретен план, отнесени към инкриминираната дейност на подсъдимите Б.Н., Й.К. и Г.Г. формират заключение, че правния извод на контролирания съд, обосновал приетото от него наличие на *ne bis in idem*, не разкрива неправилно приложение на материалния закон, поради следното:

- за подс.Б.Н.: от приетите от инстанциите фактически обстоятелства се установява, че отговорността му по конкретното дело е ангажирана за участие в организирана престъпна група, реализирано за времето от неустановена дата в началото на 2003 г. до неустановена дата в началото на 2006 г., при конкретни инкриминиращи обстоятелства: групата е създадена за извършване на престъпления на територията на България - Перник, за вършене на престъпления по чл.354а от НК, като е съществувала от началото на 2003 г. до края на м. март 2008 г. и е била ръководена от началото на 2003 г. до 12.10.2005 г. от В.А., от 12.10.2005 г. до 23.09.2007 г. от Р.С. и от 23.09.2007 г. до края на м. март 2008 г. от подс.В. и подс.П., в групата са участвали, в различни периоди от време лицата: Р.С., Т.Н., Б.С., К. К. и подсъдимите М.П., Д.Н. И.Ц. и К.Т., като групата е била въоръжена. Съобразно предмета на инкриминираната му дейност, за която е осъден по НОХД № 1/2008 г. по описа на ОС Перник, а именно за това, че за времето от началото на 2006 г. до 16.01.2007 г. участвал в ОПГ, създадена за вършене на престъпления в Перник - по чл.354а, ал.2 от НК и в групата участвали лицата : Б.С., Б. Д., А. Н., Д. И., Д. Г., К.К., С. С. и М. Б., с основание АСНС е счел, че ОПГ на НОХД № 1/2008 г. на ОС Перник е част от същата престъпна структура, създадена и ръководена първоначално от В.А. и правилно е приел, че различието в инкриминирания период не обуславя извод за различни престъпни сдружения. Законосъобразно, на тази база е достигнал до извода за активиране на забраната по чл.24, ал.1, т.6 от НПК по отношение осъждането на подс.Н., независимо, че във времеви аспект престъпната дейност по настоящото дело се явява предхождаща

инкриминираната по дело № 1/2008 г. на ОС Перник, за която вече е наказан. Споделими са разсъжденията на АСНС, че при съвпадение на инкриминиращите факти само разтегления времеви период, обхванат частично в две отделни наказателни дела, не разкъсва единната връзка и не дава възможност за двукратно осъждане по едни и същи инкриминиращи обстоятелства. Както правилно е съобразил апелативния съд, това би създавало предпоставки за приложение на чл.23 и 24 НК в рамките на едно единно продължено престъпление (вж. л.85 от възз.решение, л.1088 от ВНОХД). Може да се добави само това, че в случая е неприемливо прокуратурата да може да претендира и съответно да изисква заобикаляне забраната по чл.24,ал.1,т.6 от НПК, основано на собствения пропуск да формулира обвинението, така както изисква процесуалния закон, в аспекта на правните характеристики на единното продължено престъпление, без значение обективните затруднения, произтичащи от естеството и високата степен на фактическа усложненост на казуса.

- за подс. Й. К.: по настоящото дело същият е бил обвинен за участие в ОПГ, реализирано в периода от началото на 2006 г. до месец май 2007 г. и от м. март 2008 г. до 16.08.2013 г., като ОПГ е действала на територията на България - в Перник, Радомир и София, създадена е за вършене на престъпления в България и в чужбина - по чл.159а, чл.252,ал.1 и чл.354а от НК, съществувала е от неустановена дата в началото на 2003 г. до 16.08.2013 г. и е била ръководена - от началото на 2003 г. до 12.10.2005 г. от подс.В. и В.А., от 12.10.2005 г. до 23.09.2007 г. от подс.В. и Р.С., от 23.09.2007 г. до 16.08.2013 г. от подсъдимите В. и П. и в същата са участвали, в различни периоди от време, подробно посочени в обвинителния акт общо тринадесет лица: Р.С., Т.Н., Б.С., К.К. и подсъдимите по настоящото дело - Б.Н., М.П., Г.Г., Д.Н., И.Ц., Е.М., К.Т., М.А. и М.Н., групата е била въоръжена и създадена с користна цел. С оглед приетите фактически инкриминиращи обстоятелства по НОХД№ 263/2009 г. на ОС Перник, по което подс.К. също е бил оправдан (вж. л.15 – л.17 от приложеното към настоящото дело възз. решение, постановено по ВНОХД №186/2011 г. на САС, с което е проверена първоинстанционната присъда по НОХД№ 263/2009 г.), съпоставително се установява, че с основание АСНС е приел наличието на забраната по чл.24,ал.1,т. 6 от НПК. Накратко, от приетите фактически положения по цитираното решение на САС е видно, че става въпрос за следното „...*Р. В. напуснал страната и заминал за Испания. През 2001 г. същият се завърнал. За кратко време отново сплотил част от горепосочените лица около себе си – Р. С. “А.“, М. Б. „Ч.“, К. К. “К.“, Б. С. „В.“, И. Ц. „В.“, Б. Н. „Д.“, Н. Н. „Ш.“ и др..Групата започнала да*

се занимава основно с разпространение на наркотици. Сбирките и били в заведението „Че Гевара“, стопанисвано от Р. С. /А./ и М. Б. чрез общата им фирма „МР Комерс“ ООД, в която по-късно се включил и свидетеля В. С. В. ... В групата съществувала и определена йерархия, напр. Р. С. /А./, Б. С. и К. К. предоставяли наркотичните вещества на свидетеля И. Ц., като същият ги разпределял на дилъри, а същевременно пред него са отчитани парите от продажба на наркотици. Към 2005 г. и след това в групата започнали да се включват нови лица, измежду които подсъдимият С. М./С./, Т. Н. /по прякор „Х.“, Г. Г. /Г./, Д. Н. /М./, Б. Д. /Б./ и др.“ Подробното цитиране на мотивите се налага не за да се обремени и без това обемното решение, а защото няма как иначе да се илюстрира, констатираното при съпоставката им пълното припокриване на инкриминираните обстоятелства, с които е обосновано обвинението, предмет на двете наказателни производства – настоящото и по НОХД № 263/2009 г. на ОС Перник. В този смисъл лишена от основание се явява претенцията на държавното обвинение, че предмет на обвинението в настоящото производство е дейността на различна ОПГ. Отделно от това, при установената неоснователност на оплакването за наличие на касационното основание по чл.348,ал.1,т.2 от НПК, изводите за недоказаност на обвинението не подлежат на преосмисляне. В случая, констатирайки изначалната неприложимост на повторно съдене на подс. К. за същите инкриминирани факти, контролираният съд само е приложил правилно закона, спазвайки принципа „не два пъти за едно и също нещо“ (чл.24,ал.1 т 6 от НПК),

- за подс. Г. Г.: чрез повдигнатото му обвинение е потърсена отговорност за това, че е участвал в ОПГ, реализирано в периода от неустановена дата през март 2007 г. до 16.08.2013 г. при идентични с описаните по-горе инкриминирани обстоятелства, касателни обвинението срещу подс.К.. С първоинстанционната присъда подс.Г. е бил изцяло оправдан. С одобрено на 23.07.2009 г. споразумение постигнато по НОХД № 262/2009 г. на ОС Перник, подс.Г. е бил осъден за това, че от ноември 2005 г. до края на март 2008 г. с лицата: Р. С., С. М. и Й. К. участвал в ОПГ, структурирана за да върши престъпления в София и в Перник, по чл.252,ал.1, чл. 339, ал.1 – ал.4 и чл.115 от НК, чрез които целели да набавят имотна облага, като групата е въоръжена, за което му е наложено наказание в размер на две години лишаване от свобода, изтърпяването на което е отложено с изпитателен срок от три години. При обсъжданите по-горе правни характеристики на престъплението по чл.321 от НПК, липсата на пълна идентичност в състава, периода и целената вторична престъпна дейност на структурираното сдружение за целият период на

съществуването му, позволява извод, както вярно е заключил контролирания съд, че е приложим принципа по чл.24,ал.1,т.6 от НПК по отношение инкриминирания по настоящото дело период от месец март 2007 г. до м. март 2008 г., независимо от различния резултат по двете наказателни производства.

При така изложеното не намира опора релевираното в протеста оплакване за допуснато нарушение на закона, изразено чрез незаконосъобразна оценка на съставомерните елементи на престъплението по чл.24,ал.1,т.6 от НПК, проектирана в погрешно приложение на чл.24,ал.1,т.6 от НПК по отношение подсъдимите Б.Н., Й. К. и Г.Г..

В протеста е оспорено и оправдаването на подсъдимите по квалификацията признак „групата да е създадена с користна цел“. Изложените от въззивния съд съображения, с които аргументирано е отхвърлил идентичните съображения, наведени пред него с въззивния протест са изцяло споделими (л.115 – л.116 от възз решение, л. 1118 – л.1119 от ВНОХД). Може само да се добави, че при отсъствието в правната регламентация на актуалното към инкриминирания период съдържание на чл.321, ал.3 от НК (от 2002 г. до доп. с Д.В бр. 27 от 10.04.2009 г.) на посочения квалифициращ признак и съобразно основното положение,залегнало в чл.2,ал.1 от НК, за времевите предели на действие на НК, контролираната инстанция е приложила вярно закона, постановявайки оправдателен диспозитив по отношение на несъществуващ към момента на инкриминираната дейност престъпен признак. Доводите в протеста, че обективното поведение на подсъдимите към вменения престъпен период е имало друго правно изражение, дефинирано в чл.93,т.2 от НК (в редакцията от Д.в бр.92 от 2002 г. до изм. и с Д.в. бр. 27 от 2009 г.), което позволявало осъждането им за това групата да е действала с користна цел, доколкото дефинитивния признак - „чрез които се цели да се набави имотна облага“ по чл.93т.20 от НК(изм.) и квалификацията по чл.321,ал.3 от НК обективен признак – „групата е създадена с користна цел“ съдържателно съвпадали не намира опора. Това следва не само от различното им определяне, позволяващо извод за вложения различен законодателен смисъл, въпреки сходното от житейска гледна точка разбиране на двете прояви, но и защото „групата е създадена с користна цел“ съставлява самостоятелен квалифициращ признак, а липсва правна конструкция, чрез която дефинитивни определения, каквото е по същността си описанието, чрез което се очертава понятието ОПГ, дадено в чл.93,т.20 от НК(в редакцията до изменението с Д.В бр.27/2009 г.) да попълват обективни признаци в квалифициран престъпен състав. Следователно, правилно апелативната инстанция се е произнесла по отношение изменението на първостепенния съдебен акт с оправдаване на

подсъдимите за В.В., М.П., И.Ц., Д.Н. и К.Т. по квалификацията „групата да е създадена с користна цел. Доколкото първата инстанция е оправдала изцяло подс.Й.К. и подс.Г. Г. по обвинението им, така както е било формулирано с обвинителния акт, включително и по посочения квалифициращ признак, то и правилно апелативната инстанция не се е произнесла повторно. Не така стои въпроса с подс.Б.Н.. В обхвата на предявеното му обвинение посоченият квалифициращ признак е включен (вж. ОА, л.29 и л.34 от НОХД), но в присъдата липсва произнасяне както в осъдителната, така и в оправдателната и част (вж. л.5 - л.7 от присъдата, л. 2941- л.2942 от НОХД), като въззивната инстанция също е пропуснала да се произнесе. Констатираният пропуск на въззивният съд не съставлява основание за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, защото е в правомощието на ВКС да го отстрани - чл.354,ал.1,т.2 от НПК, чрез оправдаване на подс.Н. досежно квалификацията „групата да е създадена с користна цел“, независимо, че същият не е подал касационна жалба, тъй корекцията е в негова полза и попада в хипотезата на допустимата служебна намеса - чл.347,ал.2 от НПК .

Съобразно конкретиките в жалбите.

И тук на първо място следва да се изтъкне, че при констатираната процесуална правилност в дейността на предходните инстанции по установяване на фактите, касационният съд не разполага с възможността да възприеме други фактически положения, от които да изведе несъставомерност, което всъщност е основното искане в касационните жалби. Принципно, в аспекта на конкретно развитите от касаторите съображения за материална незаконосъобразност на осъдителната присъда по отношение на подсъдимите В.В., М.П., И.Ц., Д.Н. и К.Т., следва да се посочи, че правните изводи на предходните инстанции за обективна и субективна съставомерност на действията на същите, покриващи съставите по ал.1 и 2 на чл.321 от НК, са резултат от вярно тълкуване на съставомерните елементи на това престъпление, предвид съдебната практика по тези въпроси и съотнасянето им към конкретните фактически положения, установени по делото. Надлежно е аргументирана приетата правна характеристика на поведението на подс. В. и подс.П. съдържаща елементи на ръководене, а за втория и в определен период и само участие в структурираното престъпно процесно сдружение (вж. л.116 от възз. решение, л. 1119 от ВНОХД). Необходимо е да се спомене и внимателното обследване на приложимото право по отношение сложният състав на участие на подс.П., като изложените от контролираният съд съображения споделящи приетото от първостепенният съд, са верни и съобразени с правната доктрина (вж. л.120 от възз.решение, л. 1123 от

ВНОХД). Както се маркира по-горе в решението, юридическото формулиране на обвинението не изисква с оглед покриване на дължимия и в светлината на указанията на Т.Р № 2 от 7.10.2002 г. на ВКС по т. н. д. № 2/2002 г., ОСНК стандарт онази детайлност, на която настоява защитата. След като фактически изяснените действия на всеки един от осъдените членове на процесната ОПГ, в аспекта на горепосочените дефинитивно уредени и утвърдени в непротиворечивата съдебната практика съставомерни признаци по чл.321,ал.1 и ал.2 от НК покриват обективните престъпни елементи в конкретните изпълнителски форми - ръководене и участие, липсата на посочване – кой точно, кога и с какви конкретни действия е „привлякъл“, а съответно конкретния участник е „приел“ да стане член на процесното престъпно сдружение, доколкото тези реквизити не съставляват елементи на обвинението не влече след себе си претендираните от касаторите последици, а именно не прави осъждането като такова по ненадлежно юридически формулирано обвинение.

Неоснователен е отпращания от защитата на подс.Ц. упрек към въззивният съд, че последният е пропуснал да обсъди и отговори на въпросите за наличието на характеризиращите престъпното сдружение елементи - трайност, структурираност и изискуема цел. С дължимото отбелязване, че от гледна точка съставомерност по чл.321, ал.2 от НК не е поставено условие, както претендира защитата, (вж.л.164 от кас. дело), участникът да е взел непременно участие във формирането на целта на групата изложените от въззивната инстанция мотиви досежно приетото наличие на всички елементи, характеризиращи сдружението като организирана престъпна група, вкл. и относно претендирания белег „трайност“ (вж. стр. 114 от възз. решение, л. 1117 от ВНОХД) съответстват на данните по делото и непротиворечивата съдебна практика, поради което се споделят изцяло и не е необходимо да бъдат възпроизведени отново.

Законосъобразни са съображенията на контролирания съд относно установената субективна съставомерност по чл.321 от НК(л.119, възз. решение, л.1122 от ВНОХД). Без съмнение участниците в сдружението следва да съзнават, че са част към ОПГ, че членовете ѝ действат синхронизирано и дейността им е насочена към извършването на други престъпления, но не е необходимо всички членове на групата да се познават или постоянно да контактуват помежду си. В аспекта на изискуемата субективна съставомерност, престъпното съзнание е установено по отношение на всеки един от признатите за виновни по това обвинение подсъдими и отпращените в тази насока възражения в касационните жалби са неоснователни.

В обобщение, по всички аспекти на претендираното от касаторите нарушение на закона (чл.348,ал.1,т.1 от НПК) се налага извод за тяхната неоснователност. Изложените от въззивният съд съображения са ясни и юридически верни, а съответствието между фактите и правната им оценка обуславя цялостното заключение за материалната законосъобразност на проверявания съдебен акт.

III. ПО ЗАЯВЕНАТА ЯВНА НЕСПРАВЕДЛИВОСТ НА НАЛОЖЕНИТЕ НАКАЗАНИЯ.

Съобразно конкретните доводи в протеста.

В същия е изразено общо недоволство от съображенията на въззивната инстанция, с които последната е намалила наложените от първостепенния съд наказания на осъдените подсъдими: на В. В. - от седем на пет години лишаване от свобода, на М. П. - от осемнадесет на десет години лишаване от свобода, като е отменила приложението на чл.24 от НК по отношение на общо определеното наказание за извършените в реална съвкупност престъпления по чл.321 от НК и по чл.115 от НК и на К.Т. - от три години и три месеца на три години лишаване от свобода. За подс.Д.Н. е оспорено приложението на чл.66,ал.1 от НК, а по отношение на наложеното на подсъдимия И. Ц. наказание от три години лишаване от свобода, което е било потвърдено от въззивната инстанция, се настоява за завишаването му. Прочитът на наведените в протеста доводи, с които е обосновано касационното основание по чл.348,ал.1,т.3 от НПК сочи на известна декларативност. Заключение се налага поради констатираната липса на аргументативна конкретика, доколкото с обща формулировка за непостижимост на преследваните с визирани в чл.36 от НК цели, с акцент върху пълната липса на основания да се приеме, че при така намалените от въззивната инстанция наказания генералната превенция би била постигната, се настоява за увеличаването им. Известна конкретика се наблюдава само по отношение на подс.П., доколкото се навеждат доводи за исканото увеличение на наказанието, наложено за престъплението по чл.115 от НК, свързани с претендирания пропуск на контролираният съд да отчете начина на извършване на убийството, мотивите и показността на убийството. Действително, тежестта на престъпленията, предмет на настоящото дело изисква внимателно определяне на наказателната санкция, от гледна точка гарантиране дължимото опазване на защитаваните с тях обществени отношения. Тоест, превантивната цел по чл.36,ал.1,пр.3 от НК несъмнено е важна, но не и с изискваната от обвинението приоритетност, защото всякога, когато едната цел е фаворизирана за сметка на другата, наказанието не удовлетворява критерия за справедливост. Последният изисква балансиране между визирани в чл.36 от НК

индивидуална и генерална цел, в контекста на общото изискване по чл.35,ал.3 от НК наказанието да е съответно на престъплението. Аргументирайки тезата си за индивидуализиране на съответната наказателна санкция за всеки един от осъдените подсъдимци АСНС е изложил верни и споделими аргументи, като не са подценени относимите към преценката за постижимост на индивидуалната превенция, респективно не са пренебрегнати тези, за които следва да се следи за постигане и на дължимата генерална превенция. С оглед съображенията за редуциране на определеното от първия съд наказание на подс.П. за престъплението по чл.115 от НК, свързани главно с изтеклия продължителен времеви период от инкриминираната дейност до наказването видно е, че не е подценена обществената опасност на извършеното престъпление и не е компрометирана с намаляването му постижимостта на целения общопревантивен ефект. При така изложеното и след като не се сочат в протеста конкретни недооценени обстоятелства, които да налагат обсъждането им, то и настоящият състав не намира основание за допълнително обсъждане.

В депозирания протест прокуратурата се е ограничила до възпроизвеждане, при това в информативен стил на корекцията, направена от въззивната инстанция по отношение първоначалния режим, определен за изтърпяване на наложеното на подс.Ц. наказание – от строг в общ, както и отмяната на първоинстанционната присъда, в частта, в която е определен вида на пенитенциарното заведение. Липсва обаче изразено становище на държавното обвинение за правилност или неправилност на посоченото действие на въззивната инстанция. При отсъствие на конкретни доводи касационната инстанция не дължи произнасяне поради липсващи такива, на които да отговори. Само е необходимо да отбележи, че произнасянето в частта, в която е отменен определения от първият съд вид на пенитенциарното заведение е съобразено с изменението на чл.301,ал.1,т.6 от НПК(ДВ, бр. 13 от 2017 г., в сила от 7.02.2017 г.), тоест действията на въззивният съд са в пълно съответствие с актуалната законова регламентация. Следва само да се отбележи, че по отношение на подс.К.Т. СНС не е определял вид на пенитенциарното заведение, поради което и не е било нужно въззивната инстанция да го отменя изрично.

В същият информативен стил е отразена в депозирания протест и направената корекция от въззивната инстанция относно режима на изтърпяване на наказанието на подс.Ц., изменен от строг, в общ. Въпреки липсата и тук на конкретно становище на държавното обвинение по отношение допуснатото в контролирания акт изменение на първоинстанционната присъда, в обхвата на задължението си да следи за точното и

еднакво приложение на законите, ВКС констатира следното: двете предходни инстанции са спестили конкретните съображения, въз основа на които са преценили вида на определения първоначален режим, но за разлика от първият съд, който макар и без особена конкретика (вж. стр.118 от мотиви, л. 3007 от НОХД) общо се е позовал на предходно осъждане на подс.Ц. и на утвърденото разбиране в съдебната практика (без да я цитира), то контролираният съд се е ограничил в мотивите си само до цитиране на приложимата, според него, норма на чл.57,ал.1,т.3 от ЗИНЗС. Прегледът на съдебната биография на подс.Ц. сочи, че същият е осъждан с влязла в сила на 14.10.2005 г. присъда по НОХД№ 184 от 2001 г. на ОС Перник за деяние по чл.118 от НК, извършено на 10.12.1997 г., за което му е наложено наказание в размер на пет години лишаване от свобода, което е изтърпял ефективно, като с определение, влязло в сила на 3.08.2007 г. е освободен условно предсрочно, с изпитателен срок в размер на 1 година, 8 месеца и 6 дни. Престъпната дейност по настоящото дело е във времевите рамки от началото на 2003 г. до 1.11.2005 г. и от 9.08.2007 г. до края на м. март 2008 г. С оглед характеристиките му като продълженото престъпление, деянието по чл.321,ал.2 от НК е осъществено (приключило) в края на м. март 2008 г., към която дата подлежи на преценка и съдимостта на подсъдимия, относима към определяне режима на наказанието (в този см вж. Р № 657 от 25.10.2004 г. по н. д. № 247/2004 г., на ВКС, II н.о). Видно е, че подс.Ц., преценено към м. март 2008 г. е осъждан и не са изтекли 5 години от изтърпяване на наказанието (август 2007 г.), поради което и при липса на конкретни съображения, неясно е въз основа на какви доводи контролираният съд е приел, че е приложима нормата на чл.57,ал.1,т.3 от ЗИНЗС. Както се посочи вече, в депозирания протест само е съобщено съдържанието на въззивния акт, относно променения първоначален режим, при това след и извън обобщените данни, обуславящи заявеното касационно основание по чл.348,ал.1,т.3 от НПК, без да са изложени каквито и да е съображения и да са отправени съответни искания, което изключва възможността за служебна намеса на ВКС, доколкото не е в полза на осъдения.

Съобразно конкретните доводи в жалбите :

За подс.В.: явната несправедливост е обоснована с изложените доводи за недостатъчна оценка значението на смекчаващите обстоятелства - напредналата възраст, недоброто здравословно състояние, изискващо за извършване на лечение специализирани клиники и съответно невъзможността за провеждане на лечение в затворническо общежитие, както и продължилото, не по вина на подсъдимите, повече от седем години наказателно производство, с позоваване на практиката на ВКС за нарушение на чл.6 от ЕКПЧ и

следващите се последици за облекчаване положението на подсъдимия. Изтъква се също, че съдът не е взел предвид чистото съдебно минало и липсата на доказани прояви на правонарушения и свързаните с това изводи за добри характеристични данни. Така изложените доводи не могат да бъдат споделени. На първо място, за да намали определеното от първата инстанция наказание, АСНС от една страна е възприел изцяло приетите от първия съд смекчаващи обстоятелства - чистото съдебно минало, напредналата възраст на дееца (74 г. към момента на постановяване на присъдата – бел ВКС), недоброто му здравословно състояние и изминалия сравнително дълъг период от приключване на престъпната дейност - в края на м. март 2008 г. до реализиране отговорността му и самостоятелно е отчел, отдавайки му значителна тежест, отдалеченият момент на наказанието преценен към момента на извършване на престъплението, с което е обосновал намаляването с две години наказанието лишаване от свобода, наложено за престъплението по чл.321,ал.3,т.1 от НК, съответно и на общо определеното на основание чл.23 от НК наказание от седем на пет години лишаване от свобода. Видно е, че въззивният съд не е пренебрегнал посочените в жалбата обстоятелства, за които се твърди, че са пропуснати. В същото време без основание се претендира недооценяване на относими за определяне на наказанието обстоятелства. Липсата на установени прояви на правонарушения не изисква допълнителна оценка, доколкото е естествена предпоставка за вече отчетеното чисто съдебно минало. Допълнителното съобразяване, основано на отрицателния факт, че подс.В. не е нарушавал закона е неприемливо, защото спазването на правовия ред е общо задължение на всички граждани. Здравословното състояние е отчетено с дължимата тежест и също само по себе си налага допълнително снизхождение и не обуславя само на това основание исканото приложение на чл.66,ал.1 от НК, включително и през призмата на доразвитото съображение за естеството на заболяванията и лечението им, което изисквало специални грижи в различни от Затвора клинични условия. Последното не е документално обосновано, доколкото данните по изготвената експертиза (л.103- л.106 от ВНОХД) не са в този смисъл, но и по същество, видно от действащия Закон за изпълнение на наказанията и задържането под стража, в глава X, раздел I са предвидени редица мерки, чрез които е гарантирано опазване здравето на лишените от свобода и са уредени условията за осигуряване и полагане на съответните медицински грижи, включително при необходимост и за предприемане на лечение.

За подс.М. П.: в жалбите – лично изготвена от подс.П. и от защитниците му се твърди явна несправедливост на наказанието, изведена от пълната липса на основания, както се

счита от подс.П., за неговото санкциониране и в подобен смисъл е становището на адв.Г., аргументирано с общо оплакване за несъответност. В жалбата на адв.Т. (л.279 от кас.дело) са ангажирани конкретни съображения аргументиращи заявената явна несправедливост, но същите не могат да бъдат споделени. Чистото съдебно минало на подсъдимия не е пренебрегнато, както не е подценена продължителността на наказателното производство. Точно обратното. Тя именно е обусловила почти двукратното намаляване на наказанието. Полагането на труд преди откриване и реализиране на инкриминираната му дейност не е обстоятелство, относимо в претендираната изключително смекчаваща отговорността му посока, а липсата на висящи производства е със същият знак, отбелязан по-горе, като неотнормимо към общите условия за определяне на наказанието, доколкото общо задължение на всички граждани да спазват законите (вж. и Решение № 214 от 11.01.2018 г. на ВКС по н. д. № 1007/2017 г., на ВКС, III н. о.) Неубедително е останало следователно, заявеното наличие на условията по чл.55 от НК, доколкото не е налице, нито многобройност, нито изключителност, както и възможност при данните от делото, да се направи извод, че и най-лекото наказание за подсъдимия би се оказало несъразмерно тежко. При преценката за начинът на изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода, освен задължителните формални предпоставки по чл.66, ал.1 от НК, които в случая, с оглед размера на наказанието, не са били налице, своето място има и тежестта на двете престъпления, за които е осъден - особено по чл.115 от НК (вж. Р № 277 от 23.10.2002 г. по н. д. № 28/2002 г., на ВКС, I н.о.)

За подс. И. Ц.: заявеното оплакване за явна несправедливост на наложеното му наказание е обосновано с доводи изведени също без особена конкретика, с акцент върху оплакването за неправилно фаворизиране на генералната пред индивидуалната превенция. Цитираното съдебно решение е в посока дължимата преценка за съответност, което изобщо не е спорно, но в случая не е допуснато твърдяното компрометиране на посоченото изискване по чл.35, ал.3 от НК. Прегледът на съображенията на контролирания съд не сочи основателност на отправления към дейността му по определяне на наказанието упрек. Въззивната инстанция е споделила съображенията на първия съд относно смекчаващия характер на отчетения продължителен период от приключване на престъпната дейност към момента на санкционирането му. Нещо повече, отдала му е в още по-голяма степен значение предвид неувеличаване на наказанието, независимо от констатираните допълнителни отегчаващи обстоятелства - демонстрираната сериозна обвързаност с групата, обективизирана в подновеното участие в нея и след излизането му от

затвора. АСНС следователно не е надценил значимостта на обстоятелствата, които завишават, за сметка подценяване на тези, които облекчават положението на подс.Ц., поради което и наказанието му не разкрива признаци на явна несправедливост.

За подс. Д. Н.: в жалбата, подадена лично от него и в развитите в пледоарията по същество доводи от защитата му - адв.М., не се разкриват конкретни доводи, обосноваващи заявеното касационно основание по чл.348,ал.1,т.3 от НПК. Прегледът на съображенията, с които контролираният съд е споделил изводите на първата инстанция за определяне на наказанието в условията на чл.55,ал.1,т.1 от НК, не обуславят каквато и да е основателност на така наведеното общо оплакване за явна несправедливост. АСНС се е съгласил с преценката на първата инстанция за отсъствие на отегчаващи обстоятелства и за положителната роля на установените – кратък срок на участие и нисък интензитет на последното, както и чистото съдебно минало на подс.Н.. Отдавайки сериозен превес на по-ниският интензитет на участие в престъпното сдружение, определено като „епизодично“, апелативната инстанция е установила и наличието на всички формални основания по чл.66,ал.1 от НК за прилагане института на условното осъждане, като е отложила изпълнението на наложеното му наказание в размер на една година лишаване от свобода за изпитателен срок от четири години.

За подс.К. Т.: касационното основание по чл.348,ал.1,т.3 от НПК е аргументирано на плоскостта на подробно развитите оплаквания за пълна липса на основания въобще за ангажиране на отговорността му. По наличието на касационните основания по чл.348,ал.1 т 1 и 2 от НПК вече се взе отношение по-горе в решението и при отсъствието на конкретни оплаквания, развити в аспекта на касационното основание по чл.348,ал.1,т.3 от НПК, настоящия състав е в невъзможност да извърши проверка, поради липса на конкретни доводи, които да обсъжда. Прегледът на съображенията на контролирания съд не обуславят основания за служебна намеса. Въззивната инстанция е споделила отчетените от първия съд в обема на смекчаващите обстоятелства - чисто съдебно минало и изминалия сравнително дълъг период от приключване на престъпната дейност - в края на м. март 2008 г. до постановяване на присъдата, а към отегчаващите продължителното участие в ОПГ (две години и пет месеца) и по-същественният казуален принос, включително чрез изпълняваните разнородни функции. Отдавайки по-съществено значение на чистото съдебно минало, в контекста и на законосъобразното поведение на подс.Т. в рамките на последващият, след процесното престъпление, период от близо единадесет години, АСНС е намалил наказанието от три години и три месеца лишаване

от свобода на три години. Така определено, наказанието не разкрива признаци на явна несправедливост.

Гореизложеното дава основание да се направи извод, че дейността на АСНС по индивидуализиране на наказанията е законосъобразно извършена, поради което не са налице основания, обуславящи необходимост от увеличаване, респективно от тяхното намаляване. Констатираната неоснователност на оплакванията на всички касатори за явна несправедливост на наказанията, обосновава заключението, че не е налице касационно основание по чл.348,ал.1,т.3 от НПК.

Предвид изложеното дотук, настоящият състав на ВКС намира, че протеста и жалбите следва да бъдат оставени без уважение. В условията на допустимата служебна намеса относно правилното приложение на материалния закон, въззивното решение следва да се отмени само в частта подс.Б.Н. да е извършил престъплението по чл.321,ал.3,т.2 от НК (за което осъдителната присъда е отменена и производството е прекратено на основание чл.24,ал.1,т.6 от НК) и при наличието на квалифициращият признак „групата да е създадена с користна цел“, като същия бъде оправдан само по отношение на тази квалификация, която промяна е в благоприятна за него посока.(чл.347, ал.2 от НПК)

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1,т 1 и т.2 от НПК, Върховният касационен съд, Първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ въззивно решение № 53 от 07.02 2019 г.на Апелативния специализиран наказателен съд САМО в частта подс. Б. Н. да е извършил престъплението по чл.321 от НК при наличието на квалифициращия признак „групата да е създадена с користна цел“, като го оправдава САМО по този квалифициращ признак.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 53 от 07.02 2019 г. на Апелативния специализиран наказателен съд в останалите му атакувани части.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.